

సనాతన సారథి

ఆగస్టు 2017

‘కరుణారుణ కాంతులు నీ కన్నుల విరిసెను, భువన మోహనమ్ముగా చిరునవ్వులు చిందెను’

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్పితము

సంపుటము 60

ఆగస్టు 2017

ప్రచురణ తేదీ

సంచిక 8

జులై 23

1. రామకథారస వాహిని (ధారావాహికం)	భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు	4
2. తరింపజేయునది వినాయక తత్త్వం	అవతారవాణి	8
3. సాధన - రక్షణ కవచము	అచార్య ముదిగొండ వీరభద్రయ్య	10
4. ఇంద్రియాతీతమైనది గోపికల ప్రేమ	శ్రీకృష్ణ జన్మాష్టమి సందేశం	13
5. స్వామి ఉపదేశించిన తారక మంత్రం (గత సంచిక తరువాయి)	డా॥ కె. నరసింహన్	17
6. సర్వబింతలకు పరిష్కారం దైవబింతన	డా॥ బి.వి. పట్టాభిరామ్	21
7. 'భరత సంస్కృతి నెలకొల్పవలయు నేడు'	అవతారవాణి	24
8. ముత్యాల సరాలు (13వ భాగం)	ప్రొ॥ కామరాజు అనిల్ కుమార్	26
9. విశ్వరూప సందర్శనం	వై. శ్రీరంగనాథరాజు	29
10. నాస్తికత్వం నుండి సాయితత్త్వంలోకి...	కోవెలమూడి సీతారామయ్య	31
11. తమిళనాడు 'దైవనాడు'గా మారిన వేళ...	మేజర్ జనరల్ (రి) ఎన్.పి. మహదేవన్	35
12. ప్రశాంతి సమాచారం	దివి చతుర్వేది	39
13. సాధనలో తొలి అడుగు	ఇంటర్వ్యూ - ఇన్నర్వ్యూ	42

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతినిలయం

టెలిఫోన్: 287375 (సనాతన సారథి Extn. 128) **STD: 08555** **ISD CODE: 0091-8555**

గమనిక: అద్రుసు కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రక్కన మూడు పువ్వుల గుర్తు (***) ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెస్యవల్ చేయించుకోగలరు.

ఆధికారికమైన వెబ్సైట్లు : ప్రచురణల విభాగం, సాధనా ట్రస్టు: www.srisathyasaipublications.com

భగవాన్ ఫోటోలు: www.saireflections.org ప్రశాంతి సమాచారం: www.theprasanthireporter.org

E-mail: subscriptions@sssbpt.org, editor@sssbpt.org

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రెస్ పెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ప్రింటర్ అండ్ పబ్లిషర్ : కె.ఎస్. రాజన్, ఎడిటర్ : ఐ. శ్రీనివాసులు

భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిశ్వర విరచిత

రామోకోథార్కో వాహిని

(గత సంచిక తరువాయి - 42వ భాగం)

కొంతసేపటికి జాతాంధుడు, తపశ్శాలియగు శ్రవణుని తండ్రి పెట్టిన శాపము రాజునకు జ్ఞప్తికి వచ్చెను. లేచి ఆ వృత్తాంతమంతయూ కొనల్యకు చెప్పనారంభించెను. “కౌసల్యా! ఒక సమయమున వేట నిమిత్తము నేను వనమునకు వెళ్ళియుంటిని. నావెంట అనేకమంది సైనికులు కూడ వచ్చియుండిరి. మృగములు చిక్కనందున తిరిగి నగరమున ప్రవేశించుట మంచిదికాదని ప్రతిజ్ఞ పట్టి ఆ రాత్రి వేత్రవనమునకు బయలు దేరితిమి. తెలతెలవారుచుండగా ఒక సరోవరము చెంత మేము పొంచియుంటిమి. ఇంతలో సరోవరములో పొదలమధ్య కదలిక కనిపించెను. శబ్దము వినిపించెను. దానిని గాంచి ఒక పెద్ద జంతువని తలంచి శబ్దవేధిని యెరింగినవాడను కనుక నేను బాణమును సంధించి ప్రయోగించితిని. నా బాణము రివ్వస వెళ్ళి ఆ కదలుచున్న ప్రాణికి తగిలెను. అంతలో ‘హా!’ అని కూలిన శబ్దము వినిపించగనే సేనలతో నేను అక్కడికి వెళ్ళి చూచితిని. అది మృగముకాదు, ఒక ఋషి కుమారుడు. దగ్గరకు వెళ్ళి నా పొరపాటును క్షమించుమని ప్రార్థించితిని. ఆ

ఋషి కుమారుడు, “ఓ రాజా! శోకింపకుము. నా ఈ అభీష్టమును నెరవేర్చి నన్ను చంపిన పాపపరిహారము గావించుకొనుము. నేను శ్రవణుడను; నా తల్లిదండ్రులు అంధులు. వారిని సేవించుచుంటిని. వారివలన నాకు సకల సుఖములూ కలిగెను. దివ్యజ్ఞానముకూడనూ లభించెను. వారు దాహముచేత కష్ట పడుచున్నారు. వారికి జలమును తీసికొని వచ్చుటకై నేనిచ్చటికి వచ్చితిని. నన్ను నీవు మృగమని భావించి కొట్టితివి. విధిని ఎవరు దాటగలరు? నేనిక ఈ జలమును నా తల్లిదండ్రులకు అందించ లేను. కాన ఈ జలమును త్వరగా తీసుకొని వెళ్ళి ఉత్తర దిశలో ఒక పాకలోపున్న నా తల్లిదండ్రులకు అందించుము. వారు నీరు త్రాగిన తరువాత నాకు జరిగిన ప్రమాదమును వివరముగా తెలుపుము. నీరు త్రాగకమునుపే చెప్పకుము” అని పాత్రను నా చేతిలో పెట్టి ప్రాణములు వీడెను.

“కౌసల్యా! ఆ బాలుడు తల్లిదండ్రులకై ఎంత పరితపించెనో, ఆ బాలుడు తన ప్రాణములనైన లెక్కచేయక నన్ను దుర్భాషలాడక, పలికిన మృదుమధురమైన పలుకులు ఇప్పటికి కూడా నా చెవులలో గింగురుమనుచున్నవి. ప్రాణములు వీడుటకు పూర్వము మూడు పర్యాయములు ‘ఓం ఓం ఓం’ అని స్మరించెను. ఈ దృశ్యమును చూచి ఆ శ్రవణుని అభీష్టమును నెరవేర్చి నా పాపమును తీర్చుకొందమని శీఘ్రముగా ఆ పాత్రను తీసుకొని వెళ్ళి ఎట్టి మాటలూ ఉచ్చరించక జలమును వారలకు అందజేసినాను. ఇంతలో ఆ తల్లిదండ్రులు ఏమేమో ప్రశ్నలు వేయుచూ, “నాయనా! కుమారా! ఎందుకింత ఆలస్యమాయెను?” అని చేతులు తడుముచూ పట్టుకొనుటకు ప్రయత్నించిరి. అయితే, నేను కొంత వెనుకకు వచ్చితిని. ఇంతలో ఆ వృద్ధ తల్లిదండ్రులు, “ఓ కుమారా! నీవెందులకు మారుమాటాడకున్నావు? నీవు మాటాడినగానీ మేము జలమును గ్రోలము” అని భూమిపై బడిరి.

ఇంతలో గతించిన శ్రవణుని కళేబరమును నేను సేనలతో వెంట తెమ్మని చెప్పియుండుటచేత మన సేనలు ఆ కళేబరమును అక్కడికి తెచ్చియుండిరి. నేను ఆ కళేబరమును తల్లి ముందుంచితిని. ఆమె ఆ కళేబరమును తమ ముందుంచుకొని చాలా విలపించెను. ఆ కరిన దుఃఖమును నేను చూడలేకపోతిని. ఆ ముని దంపతులు ధైర్యము చేసుకొని, “ఓ రాజా! మా కొమారుడు లేక మేమిక జీవించి ప్రయోజనము లేదు. మేము వృద్ధులము. మమ్మెవరు చూతురు? అతనితోపాటు మా

ప్రాణములనూ తీయుము, లేదా కాష్ఠము సిద్ధము చేయుము” అని కోరిరి. వారి ఆజ్ఞానుసారము క్షణములో కాష్ఠము సిద్ధము గావించితిని. తోడనే వారు కుమారుని కళేబరముతో దానిమీద కూర్చుండిరి. వారు యోగాగ్నిచే శరీరములను దహింపజేసిరి. వారు దహింపబడుటకు పూర్వము నాతో ఒక మాట చెప్పిరి. అది ఇప్పుడు నాకు అక్షరాలా వర్తించుచున్నది. వారి పవిత్ర శాపము నేడు సత్యస్వరూపమును ధరించుచున్నది” అని సొమ్మసిల్లెను.

కౌసల్య అతనిని అనేక రీతులనోదార్చి, “స్వామీ! ఆ మాటలేవియో వినిపించి నన్ను తృప్తిపరచుము” అని ప్రార్థించెను. కొంత ఓపిక పట్టుకొని, “కౌసల్యా! ఏమని చెప్పుదును? ఆ వృద్ధమునిదంపతులు, “ఓ రాజా! ఇప్పుడు మేము కొమారుని వియోగముచే ఎట్లు మా ప్రాణములు విడుచుచున్నామో, నీవునూ పుత్రవియోగముచే అట్లే ప్రాణములను విడువగలవు” అని చెప్పి ప్రాణములు విడచిరి. అప్పటికి నాకు కుమారులులేరు. అందువలన ఈ ఋషిపలుకులు ఏవిధముగ సత్యము కాగలవు? అని ఒకవైపున విచారించితిని. మరొకవైపున ఋషి పలుకులే సత్యమయిన నాకు కుమారులు కలుగగలరు. వారు కలిగినకదా పుత్రవియోగము నాకు ప్రాప్తించును. కాన నాకెట్టి ప్రాప్తి లభించిననూ ఘరవాలేదు, పుత్రులు కలిగిన

చాలని కొంత సంతసించితిని. ఈ మర్మమును ఇంతవరకూ నేను నీతో చెప్పనైతిని. ఇప్పుడు ఆ పవిత్ర ఋషి వచనములు పరమ సత్యములని గ్రహించగలిగితిని. నాకిక రామవియోగ బాధనే అంత్యము! నేనిక బ్రతుకను; శ్రవణుని కథ జ్ఞప్తికి వచ్చెను. ఇక నాకెట్టి ధైర్యమునూ లేదు; రాదు” అని పూర్వపు వృత్తాంతములను స్మరించి విచారించుచుండెను. “రామా, రామా, రామా” అని మూడు పర్యాయములు స్మరించి దశరథుడు కౌసల్యపై వ్రాలెను.

కౌసల్య అతని మార్పును చూచి గొల్లున కేకవేసెను. ఇంతలో దాసదాసీలు గుంపులు చేరిరి. ప్రాణములు విడచిన దశరథ మహారాజును చూచి నగరము అంతా ఒక పెద్ద గోలగా మారెను.

క్షణములో ఈ వార్త పురమంతయూ తెలిసెను. అందరూ రాజ భవనమున ప్రవేశించిరి. వీధులు క్రిక్కిరిసెను. రోదనలు హెచ్చాయెను. జనులు కైకేయిని స్వేచ్ఛగా దూషించిరి. ఆమె మూలముననే రాజ్యమునకు నేత్రములే కోల్పోతిమని చింతించిరి. ఇంతలో వసిష్ఠ మహాముని అక్కడి కరుదెంచెను. సమయోచితముగా అతడు అనేక ఉపశాంతి వచనములు తెలిపి, కౌసల్య సుమిత్రలను ఓదార్చెను. అనేకవిధముల పూర్వుల చరిత్రలను ఆదర్శముగా తెలిపి జనన మరణములు ప్రతి ప్రాణి దేహమునకూ తప్పునవికాదని వారలకు నచ్చజెప్పెను.

కళేబరమునకు అంత్యక్రియలాచరింప పుత్రు లెవ్వరునూ చెంత లేనందున, మరొకరు అట్టి కార్యమును నెరవేర్చుటకు వీలుకానందున, వసిష్ఠులవారి ఆజ్ఞానుసారము మహారాజు దేహము తైలద్రోణిలో నుంచబడెను. ఒక దూతను పిలిపించి, “ఓయీ! నీవు శీఘ్రముగా వెళ్ళి రాజు స్వర్గస్థుడయ్యెనని మాత్రము

చెప్పక, “గురువుగారు మీ అన్నదమ్ములిరువురినీ శీఘ్రంగా నగరమునకు విజయము చేయమన్నారని చెప్పుము” అని ఆజ్ఞాపించెను. ముని ఆజ్ఞ గైకొని మంత్రిగారి సెలవు తీసుకొని, దూత అతివేగముగా రథమును నడిపెను.

అయోధ్యలో అనర్థములు ప్రారంభించినది మొదలు భరతునకు దుస్స్వప్నములు వచ్చుచుండెను. రాత్రి స్వప్నమున అనేక దుశ్శకునములు చూచి మేల్కొనెను. ఆ ముందు దినము రాత్రి భరతుడు పూర్తి నిద్రించక దిగులు చెంది, ఏవో అరిష్టములు కలుగనున్నవని యోచించుచూ, కూర్చొని విచారించుచుండెను. తెలతెలవారగనే స్నానము చేసి, అరిష్టముల పరిహారార్థము అనేకవిధముల దానములు గావించెను. ప్రార్థనలు సలిపెను. అయిననూ, తనలో ఏదో అర్థముగాని ఆవేదన లోలోన రగులుతునే ఉండెను. ఈవిధముగ పదునాలుగు దినములు ప్రతి దినమూ దుస్స్వప్నములు విడువక వచ్చుచుండుటచే అతని ధైర్యము అడుగంటెను.

ఇంతలో అయోధ్యనుండి వెళ్లిన రాజదూత పదునైదవ దినమునకు కేకయరాజ్యమును చేరెను. సింహద్వారము నుండి తన రాకను భరతునకు తెలుపగా, భరతుడు అతి ఆతురతతో, సమాచారమును తెలుసుకొనుటకై శీఘ్రముగా లోనికి ప్రవేశించుమని తెలిపెను. వెళ్ళిన దూత భరతునకు నమస్కరించి, గురువుగారి ఆజ్ఞ ప్రకారము తమరు అయోధ్యకు విజయము చేయుడని ప్రార్థించెను. భరతుడు అనేకవిధముల యోగక్షేమములు అడిగెను. మరే విషయములూ లేవనియూ, కేవలము గురువుగారి ఆజ్ఞగా తాను కేకయనగరమునకు వచ్చిననియూ, గురువుగారు మిగిలిన వివరములు తనకేమియునూ తెలుపలేదనియూ దూత తెలిపెను. దూతలు రాజులదగ్గర అతిగా మాట్లాడరు. కనుక, రాజుకూడ దూతలను మీదమీద ప్రశ్నించరు; వివరములు అతనిని అడుగరు; అది ఆనాటి రాజుల అలవాటు దూతల విషయాల్లో.

వెంటనే భరతుడు లోనికి వెళ్ళి మేనమామవద్ద సెలవు తీసుకొని, తమ్ముడైన శత్రుఘ్నునితోకూడి ప్రయాణమై రథమున ఆసీనుడాయెను. రథము అతివేగముగా నడచెను. పర్వతములు, గుట్టలు, అడవులూ, శరవేగమున

దాటిరి. ఎంత వేగముగ ప్రయాణము జరుగుచున్నదో అంతవేగముగా భరతునిలో అంత దుఃఖము పైకొబికి వచ్చుచున్నది. తనకు అర్థముకాని ఆవేదన తనను క్రుంగదీయుచుండెను. దేనినీ ముట్టక, భుజింపక, నీరైననూ త్రావక అతివేగముగా అయోధ్యను చేరవలెనని తపిస్తున్న అన్నను చూచి శత్రుఘ్నుడు ఆశ్చర్యపడెను. ఒకటి రెండు పర్యాయములు దేనినైననూ పుచ్చుకొమ్మని కోరినప్పటికినీ దాని నేమాత్రమూ గమనించకుండుట చూచి, శత్రుఘ్నుడుకూడా ఊరకుండెను. క్షణక్షణమునకు దుశ్శకునములే ఎదురువచ్చెను. నగరమును సమీపించు కొలది మరింతగా దుశ్శకునములు కనబడెను. కుక్కలూ కాకులూ భయంకరముగా కూయుచుండెను. ఇంత కాలము ఏ విషయమూ తలంచక ధైర్యముగా ఉండిన శత్రుఘ్నుని మనస్సుకూడా కొంత కలత జెందెను.

వారిరువురూ నగర సింహద్వారమును చూడగనే, బీడకొట్టినట్లు భయంకరముగా నుండెను. ఎన్నడో కట్టబడిన పచ్చని మామిడి తోరణములు ఎండి, చిటపట శబ్దాలతో వ్రేలాడుచుండెను. ఇది మరింత అమంగళమునకు నిదర్శనముగా దృఢపరచెను. నిత్యము పచ్చని తోరణములతో కళకళలాడుచుండు నగర సింహద్వారము, ఈరీతిగా పాతతోరణములను తీయక పచ్చని తోరణములను కట్టక ఉండుటలోని అంతరార్థమును గుర్తించిరి సోదరులు.

నగరములో ప్రవేశించినతోడనే అశ్వశాల, గజశాల మొదలు కనిపించును. వాటిని చూడగనే భరతుడు గుండెలు బ్రద్దలాయెనా అన్నట్లు దిగ్భ్రాంతి జెందెను. అశ్వములూ, గజములూ కదలక మెదలక తలలు వాలుకొని కంటిధారలు కార్చుచుండెను. మావటీలు, రౌతులు ఇత్యాది పనివారలు విచారసూచనలతో తలలు వంచిరి. ఇంకా ముందుకు నడిచిరి. రాజవీధులలో అన్ని గృహములూ తలుపులు మూయబడియుండెను. రాజ వీధులు దుమ్ముతో నిండియుండెను. పురజనులు రథమును చూచి అశుభముగా తలలు క్రిందికి వంచిరి. కంటిధారలు కార్చిరి. వజ్రాల బజారులు, మిగిలిన అంగళ్ళు పూర్తిగా మూయబడియుండెను. వీటికి

కారణమేమో ఎవరినైనా అడుగుటకు కూడా భరతునకు నోరాడలేదు. స్తంభించిపోయెను. నేరుగా రాజభవనమును చేరెను.

అక్కడ ద్వారపాలకులు, జయజయధ్వనులను పలుకక పతాకములు వాల్చి, తలలు క్రిందికి వంచిరి. ఏదో అశుభము జరిగినదని పూర్తిగా గ్రహించి లోనికి వెళ్ళెను. కైకేయి తన కుమారుని రాకను గమనించి ఆనందముతో కుమారునకు ఎదురేగెను. ఆమెతో వెళ్ళిన దాసదాసీలు, దుఃఖముచేత పీడితులైయుండిరి. వారి ముఖములు చూచి, భరతుడు కూడనూ విచారముతో ఏమియూ పలుకక మంచు కప్పినవానివలె నిలిచెను.

ఇంతలో కైక, “నాయనా! భరతా! మీ మేనమామలు క్షేమమే కదా?” అని అడుగగా అందుకు ఏదో సమాధానము చెప్పి భరతుడు, “నాన్న, అన్న, పెద్దమ్మలందరూ క్షేమమేకదా!” అని తిరిగి తల్లిని అడిగెను. అందులకు కైక ఊరకుండుట చూచెను. చుట్టూవున్న దాసదాసీలు కంటనీరు పెట్టుచుండుట చూచెను. తల్లి ఏదియో దాచిపెట్టుచున్నదని తాను గ్రహించి, “అమ్మా! నాన్నగారెక్కడ?” అని అడుగగనే దాసీలు గొల్లన ఏడ్చిరి. ఇది గమనించి కైక ఇక దాచుట మంచిదికాదని, తాను కూడనూ కంటిధారలు కార్చుచూ కపట దుఃఖమును ప్రకటించెను. భరతునకేమీ అర్థముకాక ఎవరికేమి ప్రమాదము సంభవించెనో ఏమో అని వివరములను తెలుపుమని దీనుడై తల్లిని ప్రార్థించెను.

అంత కైక, “నాయనా, ఏమందును? మంధర సహాయమున నేను అన్ని కార్యములను సాధించితినికదా అని ఎంతో సంతోషముగా ఉంటిని. కానీ ప్రారంభముననే నా కార్యములన్నియూ పటాపంచలాయెను; దైవము చిన్నచూపు చూచెను. మహారాజు, మీ ప్రియమైన తండ్రి, స్వర్గస్థులయిరి” అని ఏడ్చెను. ఈ మాట వినగనే సింహ నాదమును వినిన ఆడ ఏనుగువలె భరతుడు, “హా! తండ్రీ” అని నేలకూలెను. శత్రుఘ్నుడు మొదలు కొట్టిన అరటి చెట్టువలె నేల వ్రాలెను. వారి దుఃఖము వర్ణనాతీతము. భరతుడు తలను బాదుకొంటూ, “తండ్రీ! ఏమి మా

దురదృష్టము! మీ ప్రాణప్రయాణ సమయమున మీవద్ద ఉండలేకపోతిమికదా? మేమెంత పాపాత్ములము! పుట్టిన నలుగురు బిడ్డలలో నలుగురికీ ఒకే ప్రాప్తి లేకపోయెకదా! అంత్యసమయమున నీచెంతనుండిన రామలక్ష్మణులే ధన్యులు. అన్నింటికీ అధములు ఈ భరతశత్రుఘ్నులు. అయ్యో! మేమెంత దురదృష్టవంతులము! అంత్య సమయమున మమ్ములనెంత కలవరించితిరో కదా! మాకు ఏమి చెప్పనుంటిరో కదా! పోనీ మాకు చెప్పవలసిన విషయములు మా ప్రాణసమానమైన రామునితో చెప్పి యుందురు. అక్కడికైనను వెళ్ళి కనుగొని కొంత శాంతి నొందుదుము. తమ్ముడా! రాముని చెంతకు వెళ్ళుదము రమ్ము. అమ్మా! మా అన్నగారైన శ్రీరాముడు ఇప్పుడు ఎక్కడున్నారు?” అని ప్రశ్నించెను.

“రాముడే ఉండిన మీ నాన్నగారు మరణించి యుందురా! రాముడు నగరమున లేడు కదా” అని కైక తెలిపెను. గాయమునకు విషము తగిలినట్లు భరతునకు మరొక నూతన చింత ప్రారంభమాయెను. “అమ్మా! మా ప్రాణసమానమైన రాముడు లేక ఎక్కడికి పోయెను?” అని ఆతురతతో అడిగెను. అందులకు కైక వెంటనే, “ఎక్కడికా? అరణ్యమునకు” అని తెలిపెను.

“అరణ్యమునకు వెళ్ళిన రాముడు ఇంతకాలము నగరమునకు రాకుండుటకు కారణమేమి?” అని ఆతురతతో అడిగెను భరతుడు. “నాయనా! ఆ కథ చెప్పుటకు ఇప్పుడు వ్యవధిలేదు. ముందు నీ తండ్రిగారి అంత్యక్రియలు చేయుటకు తగిన ప్రయత్నములు గావింపుము” అని కైక జవాబు ఇచ్చెను. ఇది గమనించి, తన తల్లి ఏదో దాచిపెట్టుచున్నదని గమనించి, “వదిన గారైన సీతాదేవి ఎక్కడున్నది? లక్ష్మణుడెక్కడ?” అని మీదమీద ప్రశ్నించెను. “వారిరువురు రామునితో అరణ్యమునకు వెళ్లిరి. వారు పదునాలుగు సంవత్సరముల వరకు నగరమున ప్రవేశింపరు. ఇది మీ తండ్రిగారి ఆజ్ఞ” అని కైక కటువుగా చెప్పినతోడనే ఇందులో ఏదో జరిగినదని భరతుడు బాగా అర్థము చేసుకొని, మరింత విచారగ్రస్తుడయ్యెను.

(సశేషం)

అవతారవాణి:

తరింపజేయునది వినాయక తత్వం

గణపతి ఆదర్శం ఈనాడు అత్యవసరం. గణపతి అనగా గణములకు పతి అని అర్థం. దేవతలకు ప్రథమ ఆరాధ్యుడు. ఇతనిని 'మూలాధార శక్తి' అనికూడా చెపుతుంటారు. దానినే ప్రణవమని అన్నారు. కనుక, గణపతి ప్రణవస్వరూపుడు, ఓంకారస్వరూపుడు. సమస్త శబ్దాలకూ ఓంకారం ఆధారం. సమస్త జీవులకు, సర్వకార్యాలకూ విఘ్నేశ్వరుడు ప్రథమ

పూజార్హుడు. అడవిలో ఎన్ని మృగములు సంచరించినప్పటికీ అన్నిజంతువుల పాదముద్రలూ ఏనుగు పాదముద్రలో లీనమైపోతాయి. అట్లే, సర్వజీవుల నడకలనూ తనలో అంతర్లీనం చేసుకున్నవాడు విఘ్నేశ్వరుడు. ఘోరారణ్యంలో ఏనుగు ఒక్కసారి ముందు నడిచిందంటే దారి ఏర్పడుతుంది. కనుక, గణపతిని ముందు పెట్టుకొని పోతుంటే జీవితారణ్యంలో మన నడక సుఖంగా సాగుతుంది. గణపతి అంటే మార్గదర్శకుడని మరొక అర్థం. ఇతనికి సిద్ధి వినాయకుడు, బుద్ధి వినాయకుడు అని కూడా పేర్లు. ఈ సిద్ధి, బుద్ధి గణపతికి భార్యలని కొంతమంది భావిస్తుంటారు. ఇది చాలా పొరపాటు. సిద్ధి, బుద్ధి రెండు శక్తులు. బుద్ధి మంచిదైతే సర్వకార్యములకు సిద్ధి చేకూరుతుంది. ఈ రెండు శక్తులు వినాయకుని హస్తములో ఉంటున్నాయి. వినాయకుని ఆజ్ఞను ఇవి అనుసరిస్తాయి. చెడు పనులకు విఘ్నం కలిగించడం, మంచి పనులకు అవిఘ్నం చేకూర్చడం ఇవి చేసే పనులు. వినాయకుని పూజ వలన మనకు సిద్ధి, బుద్ధి రెండూ ప్రాప్తించి ముక్తి కూడా లభిస్తుంది.

విఘ్నేశ్వరుడనగా శివశక్తుల ప్రతిబింబమని మరొక అర్థం. ఒకవైపు శివుడు, ఒకవైపు శక్తి, ఈ ఇరువురి సమ్మిళితస్వరూపమే విఘ్నేశ్వరుడు. శివశక్తుల చేరికయైన విఘ్నేశ్వరుని తత్వంలోనున్న సుబుద్ధిని అభివృద్ధిపరచుకుంటే విఘ్నేశ్వరుడు

కనిపిస్తాడు. శ్రద్ధ, విశ్వాసములు శివశక్తులు; బుద్ధి విఘ్నేశ్వరుడు. ఈ మూడూ లేని మానవులనెవరు రక్షిస్తారు?! కనుకనే దైవత్వంలోని యథార్థాన్ని మనం గుర్తించాలంటే మన విశ్వాసాన్ని ఆచరణలో నిరూపించాలి. ఈ కలిప్రభావంచేత అనేకమంది భగవంతుని విశ్వసించినట్లుగా మాటల్లో చెపుతుంటారు కాని ఆచరణ శూన్యం.

వినాయకునికి ఏనుగు తల ఎందుకు పెట్టారని కొందరికి సందేహం కలుగవచ్చు. ఏనుగు తల అధికమైన తెలివితేటలకు చిహ్నము. మనమైనా కళ్లు మూసుకొని అడుగు పెడతాముగాని ఏనుగు ముందు చూడక అడుగు వేయదు. అందువలననే సర్వ సద్గుణాలకు నిలయంగా ఏనుగు తలను విఘ్నేశ్వరునికి పెట్టారు. గణపతి అంటే ఏనుగు తల, పెద్దబొజ్జ కలిగిన స్వరూపమని భావించరాదు. సర్వప్రపంచమూ తనలో ఉన్నట్లు నిరూపించినవాడు వినాయకుడు. కుడుములు, ఉండ్రాళ్లు తిని గణపతి బొజ్జ పెరిగిపోయిందని అనుకొంటున్నాము. కాదు, కాదు. ప్రపంచమంతా నింపుకొన్న పొట్ట అని అర్థం.

నీటిలో ఏనుగు ఈతను బట్టి 'గజ ఈత' అనే మాట వాడుకలోకి వచ్చింది. ఏనుగు అంత భారమైన తన దేహాన్ని నీటిలో చాలా తేలికగా చేసుకొంటుంది.

సంసారమనే సాగరాన్ని గజతత్త్వం అనగా వినాయక తత్త్వం అతితేలికగా దాటిస్తుంది. భారతీయ శాస్త్రాలలో బాహ్యార్థ అంతరార్థాలు అనేకవిధాలుగా ఉంటాయి. కానీ, దురదృష్టవశాత్తు బాహ్యార్థాలనే తీసుకొని అంతరార్థాలను విస్మరిస్తున్నాము. గణపతి అనే మాటకు మానవత్వంలో చేరిన దైవత్వం అని ఒక అర్థం. మానవత్వంలో చేరిన మృగత్వం అని మరొక అర్థం. ఏదైనా పవిత్ర కార్యములో పాల్గొంటే దైవం మాదిరి రక్షిస్తాడు, పాపకార్యం చేస్తే మృగం మాదిరి హింసిస్తాడు. అందువల్లనే మంచి బుద్ధితో మంచి పనులు చెయ్యాలని వినాయక తత్త్వం బోధిస్తున్నది. బుద్ధి కేవలం విద్యార్థులకే కాదు, అందరికీ అవసరం. బుద్ధిద్వారా బుద్ధిస్వరూపుడైన విఘ్నేశ్వరుని అనుగ్రహానికి పాత్రులై తద్వారా శివశక్తి తత్త్వాన్ని పొందడమే విఘ్నేశ్వరుని పండుగ అంతరార్థం. వినాయకునికి ఒక చేతిలో ఖడ్గం, మరొక చేతిలో పాశం ఉన్నాయి. హింసించినవాడు హింసకు గురి అవుతాడని, బాధించినవానికి తిరిగి బాధ తప్పదని బోధించడానికి ఇవి సంకేతాలు. కాబట్టి, బాహ్యార్థాలలో చిక్కుకోకుండా ఈ సూక్ష్మార్థాలను గ్రహించి వాటిని అనుసరించి ఆచరించాలి.

(1982 వినాయక చవితి దివ్యోపన్యాసమునుండి)

వేద పురుష సప్తాహ జ్ఞాన యజ్ఞం 2017

భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారి దివ్య అనుగ్రహశీఘ్రులతో, “సమస్త లోకాః సుఖినో భవంతు” అన్న మహత్తరమైన ఆశయంతో ప్రతి యేటా ప్రశాంతి నిలయంలో దసరా ఉత్సవాలలో భాగంగా నిర్వహింపబడే వేద పురుష సప్తాహ జ్ఞాన యజ్ఞం ఈ సంవత్సరం సెప్టెంబరు 24వ తేదీన మొదలై సెప్టెంబరు 30వ తేదీ విజయదశమినాడు పూర్ణాహుతితో పరిసమాప్తమవుతుంది. అందరూ ఆహ్వానితులే!

- స॥

సాయి గురుత్వంలో సాధన:

సాధన - రక్షణ కవచము

ఆచార్య ముదిగొండ వీరభద్రయ్య

సాధన అనే శబ్దాన్ని ఆధ్యాత్మిక రంగంలో వాడినంతగా ఇతర రంగాలలో వాడరు. కళారంగంలోనూ వాడుతారు. కానీ, అక్కడ అది నైపుణ్యం సిద్ధించడానికేకాని అంతకన్నా ఉన్నత లక్ష్యం ఉండదక్కడ. ఆధ్యాత్మిక రంగంలో నైపుణ్యం అన్నదానికి ప్రమేయం ఉండదు. నిటారుగా, వెన్నెముకను వంచకుండా కూర్చున్నంత మాత్రంలో మోక్షం సిద్ధించదు. అట్లా కూర్చోగల్గితే అప్పుడు లభించేది ఆసన సిద్ధి తప్ప మోక్ష సిద్ధి కాదు.

అందుచేత ఆధ్యాత్మిక రంగంలో 'సాధన' అన్నది తక్కిన రంగాలలో చేసే 'సాధన'కన్నా భిన్నమైనది. ఇక్కడ సాధన అన్నది దేహాన్ని లొంగదీసుకోవడమో, దాన్ని వంచడమో మొదలైన వ్యాయామాలు కావు. వాటి ప్రమేయం, దేహారోగ్యం అవసరం కాబట్టి, అంతవరకే ఉంటుంది. భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు సాధకుల కిచ్చిన హామీని చూడండి,

“సాధనలో పురోగతికే ఆరోగ్యాభ్యుదయాలను ఇస్తున్నాను. మీరు మరింత ఆసక్తితో నిరాటంకంగా ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ముందుకు వెళ్ళాలనే ఉద్దేశ్యంతోనే నేను మీకు ఆరోగ్యము, అభ్యుదయము ప్రసాదిస్తూ ఉంటాను.”

ఈ హామీని హృదయంలో నిలుపుకొని సాధన చేసేవాళ్ళకు ఏ అనారోగ్యమూ రాదు. అంతేకాకుండా, వాళ్ళకు భగవాన్ పురోగతి (అభ్యుదయాన్ని) కూడా ప్రసాదిస్తుంటారు.

మన సాధనలో పురోగతినే వారు కాంక్షిస్తున్నది. అందుకుగాను ఏ ఆటంకంకూడా కల్గకుండా ఉండటం కోసం కూడా వారు మనకు ఆరోగ్యాన్నిస్తున్నారు.

ఇదొక అంశం కాగా అసలు 'సాధన' అన్న ప్రయత్న శీలమే, కృషి మనకు ఒక రక్షణగా ఉంటుందంటూ భగవాన్ బాబావారిట్లా అన్నారు,

“ఆ సమత్వం, శాంతి సాధించాలంటే మీరు చేయవలసింది పుస్తకాలు చదవటం కాదు, ఒక పద్ధతితో కూడిన సాధన చెయ్యాలి. అప్పుడు మీరు ధనవంతులైనా, పేదవారైనా, గౌరవింపబడినా, నిరాదరింపబడినా, సంతోషంగా ఉండగలుగుతారు. ఈ జీవనమార్గంలో ఆ సాధన మీకు కవచంలా ఉపయోగపడుతుంది.

**కవచం లేకుండా జీవన మార్గంలో ప్రవేశించడం
తెలివితక్కువతనమే అవుతుంది.”**

ఇందులో భగవాన్ తెలుపుతున్న ఒక ముఖ్యమైన అంశం సాధన అన్నది సాధకునికి కవచంలా ఉపయోగపడుతుంది. అటంకాలు విఘ్నం కలిగించకుండా సాధన అన్న కవచం కాపాడుతున్నది బాబావారు తెలుపుతున్న అంశం.

సాధకునికి ఇప్పుడు రెండంశాలు తేటతెల్లం అయినవి. ఒకటేమో భగవానుడే సాధకునికి ఆరోగ్య, అభ్యుదయాలను ప్రసాదిస్తారనడం; మరొకటేమో సాధకునికి తన సాధనే కవచంలాగా ఉపయోగిస్తుందినడం. ఒకటి భగవదనుగ్రహానికి చెందగా, మరొకటి పురుషప్రయత్నానికి చెందినది. రెండూ అవసరమే. సాధన చెయ్యమని భగవాన్ ఆదేశించారు కాబట్టి చేయడమేకాని నిజానికి అవతారపురుషుని సన్నిధిలో ఆమాత్రం కూడా అవసరం లేదేమో!

**“దైవాజ్ఞను శిరసావహించి ఆచరిస్తే, ఇంతకంటే
సాధన మరొకటి లేదు. ఆజ్ఞను శిరసావహిస్తే
ఆనందం లభిస్తుంది”**

అని అన్నారు కదా భగవాన్. ఏమీ చేయనక్కరలేదు. వారు చెప్పింది ఆచరిస్తే చాలు. అదే సాధన. ఎట్లా సాధన చేయాలి? అని శాస్త్ర గ్రంథాలు వెతుకనక్కర్లేదు. వారి ఆజ్ఞను శిరసావహిస్తే అది ఆనందాన్ని ఇవ్వడమే కాకుండా అదే సాధనగా రూపొందుతుందికూడా.

అవతారపురుషుని సన్నిధి ప్రశాంతి నిలయంలో సాధకులు నిత్యజీవితాలలో ఓంకారం, సంకీర్తన, జప ధ్యానాదులు చేసుకోవడం ఎందుకు? దానికి భగవానే ఈ కింది కారణాన్ని విశదపరచారు,

**“(తమ పాదాలు చూపిస్తూ) నా దర్శనం,
స్పర్శనం, సంభాషణం మొదలైనవాటితోనే మీ
కర్మలన్నీ సమసిపోతున్నాయి. మీరు ఊరకే
పనికిరాని మాటలతో కాలాన్ని వ్యర్థం
చేయకూడదని ఓంకారం, జపం, భజన
మొదలైనవన్నీ ఏర్పాటు చేయడం జరిగింది.
అంతే.”**

నిజంగా అంతేనా?! అంతే. అది శివాజ్ఞ. సాయిశివాజ్ఞ. దీనికి తిరుగులేదు. కర్మక్షయం అవతార దర్శన స్పర్శనల మాత్రంతోనే జరిగినప్పటికీ దేహం రాలిపోవడం లేదు. నిర్జీత సమయందాకా అది ఉండాల్సే ఉంటున్నది. ఆ సమయంలో సిద్ధించినదాన్ని చెడగొట్టుకుంటూ కాలాన్ని వ్యర్థం చేయకుండా భగవాన్ బాబావారీ క్రమశిక్షణనంతా ఏర్పాటు చేశామంటున్నారు. దాన్నంతా కాపాడుకోవడంకోసమే సాధన అన్న కవచాన్ని తొడుగుకోవడం.

భగవాన్ ప్రసరిస్తున్న ఇంత అనుగ్రహాన్ని గుర్తించి దాన్ని కాపాడుకోవడం అవసరం. అవతార దర్శన, స్పర్శనానంతరం తటస్థించేవే అటంకాలు. నిరాటంకంగా ముందుకు సాగడంకోసమే సాధన. సాధన మొదలు పెట్టినామంటే సాయి అనుగ్రహంవల్ల సాధ్యం (సిద్ధి) లభించినట్లే! దీన్నే భగవాన్ స్పష్టంగా చెప్తూ,

**“నా ఉద్దేశ్యంలో సాధన, సాధ్యము అనే రెండు
లేనే లేవు. సాధనే సాధ్యము. సాధ్యమే సాధన.”**

ఇంతకన్నా ప్రోత్సాహకరమైన వాక్కులు సాధకునికి ఎక్కడా లభించవు. సాధనతో గమ్యం చేరుకున్నామన్న దెంత గొప్పమాట! అందువల్ల, భగవాన్ అనుగ్రహం లేనిదే సాధనకు పూనుకోలేరు. అవతార సమకాలంలో సాధనకు పూనుకొన్నాడూ అంటే ఏది సాధించాలో అది (సాధ్యం - సిద్ధి) లభించినట్లే. దీన్ని మరింత వివరిస్తూ బాబావారు,

**“సాధన అనే నది పారితే అనుగ్రహం అనే
వానకూడా దానిమీద కురుస్తుంది. నదియే
లేకపోయినట్లయితే వాన కురిసేది ఎట్లు?
అందుచేత మీరు సాధన చెయ్యడం అవసరం”**

అని అన్నారు. సాధకుని సాధనే లేకపోతే అనుగ్రహ వృష్టి దేనిమీద కురవాలి?! చదివినవీ, విన్నవీ అనుభవానికి తెచ్చుకొనే ప్రయత్నంతో సాధన మొదలవుతుంది. ఐతే, ఆరంభించినకొద్దికాలానికే దురదృష్టవశాత్తు కొంత మందిమి సాధనను మానివేస్తుంటాము. ఈ అవతారం తన పూర్వరూపంలో ‘శ్రద్ధ - సబూరి’ అన్న రెండింటిని ఉపదేశించింది. చేపట్టినదానిమీద విశ్వాసం, చేపట్టిన దానిని విడువకుండా లక్ష్యసిద్ధిదాకా కొనసాగించడం

సాధనకు ఎంతో అవసరం. బోధ గురువో, పుస్తకాలో లేక మరింకేదైనా మాధ్యమమో ఎన్నో విషయాలను తెలిపి ఉండవచ్చు. అవన్నీ మన మనోబుద్ధులలో నిలిచి ఉండవచ్చును. కాని అంతమాత్రంతో ఏమి ఒనగూడుతుంది? మనోబుద్ధులలో నిల్వ అయినవి ఆచరణలో తేవాలి కదా! అంటే ప్రాక్టికల్స్ అన్నమాట. భగవాన్ దీన్నే ఇట్లా తెలిపారు,

“మనమంతా సాధన చెయ్యాలి అని అనేక రకాలుగా అనుకొంటాం. కానీ ప్రాక్టికల్లోకి వచ్చేటప్పటికి పరుగెత్తి పోతున్నాము. అలాంటి సాధనలతో ప్రయోజనం లేదు. పట్టితే ఒక పట్టు పట్టాలి. అది నిజమైన సాధన. అట్టివానినే ‘ధీరః’ అన్నారు. అతణ్ణి ఎన్నోవిధములుగా భగవంతుడు రక్షిస్తూ వస్తుంటాడు.”

సాధనకు సాధకుడు పట్టుదల పట్టాలి అన్నది సారాంశం. పట్టుదలే లేకపోతే సాధన కొనసాగదు కదా. సాధనకు అడ్డువచ్చే దేహ అనారోగ్యదులను పోగొడ్తానని భగవానుడే సూటిగా హామీ ఇస్తుండగా సాధన చేయకుండా ఉండటంగానీ, దాన్ని మధ్యంతరంలో విడిచివేయడంకానీ సాధకునికి న్యాయం కాదు. ఇందుకుగాను అతనికి ఉండాలింది పట్టుదల. దీని గురించి వారింకా ఈవిధంగా తెలిపారు,

“నిజముగా పట్టుదలనే మీరు పట్టితే తప్పక సాధించవచ్చు. ఎట్టి సందేహమూ లేదు. కానీ మీరు పట్టుదల పట్టడం లేదు. లౌకిక విషయాల్లో పట్టుదల పడున్నారు. లక్షల మైళ్ళు అంతరిక్ష

యానము చేయాలంటే కావలసినంత సాధన చేస్తున్నారు. కానీ హృదయాంతరాళములోనికి పోవడానికి ఏమాత్రం ప్రయత్నించడంలేదు.”

సరైన విషయం మీద సరైన పట్టుదల పట్టడం అన్నది సారాంశం. లౌకిక విషయాలను సాధించుకోవడానికి ఎంత పట్టుదలతో కృషి చేయడంలేదు?! అదే పట్టుదల ఆధ్యాత్మిక సాధనకు ఎందుకు చూపడంలేదు? ఈ ప్రశ్న సాధనకు ఉపక్రమించిన ప్రతి ఒక్క వ్యక్తీ వేసికొని దృఢ నిశ్చయం చేసికొని సిద్ధికి పూనుకోవాలి. అట్లా పట్టుదలతో సాధన చేసేవాణ్ణి భగవంతుడు రక్షిస్తూ వస్తుంటాడు అని భగవాన్ మళ్ళీ హామీ ఇస్తున్నారు. ఈ సాధన సందర్భంలో ఆరోగ్య అభ్యుదయాల నిస్తామంటున్నారు. కర్మక్షయం తమ దర్శన స్పర్శనలతోనే ఇప్పటికే జరిగిందంటున్నారు. సాధన చేస్తున్నవారిపై అనుగ్రహవృష్టి కురిపిస్తా నంటున్నారు. సాధన చేసేవారిని రక్షిస్తూ వస్తున్నా నంటున్నారు! సాధకులకు, సాధనకూ పనికివచ్చే ఇన్ని హామీలు దొరికింతర్వాతకూడా ఎందుకని సాధనకు మనం పూనుకోవడంలేదు? అవసరం లేదనా?! ఐనప్పుడు కాలాన్ని వ్యర్థం చేయకుండా ఉండాలి కదా! మనం అట్లా చేయడంలేదే! దైవాజ్ఞను శిరసావహించాలని కూడా స్వామి ఆదేశిస్తున్నారుకదా! మరి అందుకోసమైనా సాధనకు మనం ఉపక్రమించాలి కదా. సాధనలో ప్రవేశించకపోతే వారు తమ అనుగ్రహవృష్టిని ఎక్కడ వర్షించాలి?! ఎవరిపై వర్షించాలి?! అందుకోసమైనా మిగిలి ఉన్న ఈ జీవత్కాలమైనా మనం వారు చూపిన మార్గంలో సాధన చేసి తీరాలి. ❖

స్వారాజ్య ప్రాప్తికి అర్హత

శ్లో॥ సర్వభూతేషు చాత్మానం, సర్వభూతాని చాత్మని
సమం పశ్య న్నాత్మయాజీ, స్వారాజ్య మధిగచ్ఛతి

సర్వప్రాణులయందును తనను, తనయందు సమస్త ప్రాణికోటినీ గాంచువాడై, సమబుద్ధియై, ఆత్మయజ్ఞము గావించువాడే స్వారాజ్యమును అనగా మోక్షము నొందును. (సూక్తిముక్తావళి)

ఇంద్రియాతీతమైనది గోపికల ప్రేమ

మీరు కాళింగ మర్దనము కథ విన్నారు. మంచిదే; కాని ఇంతకును ఆ కాళింగుడెవరు? విషజ్వాలలు గల ఒక మహాసర్పము. నిజానికది సర్పము కాదు, ప్రబల విషయవాంఛాపూరితుడైన మానవుడు. వాడే కథలో కాళింగుడుగా చెప్పబడినాడు. విషయము విషము వలెనే ప్రాణాంతకము. కృష్ణుడు కాళింగుని తల మీదకెక్కి త్రొక్కుచు తాండవించినప్పుడు, వాడు తనలో ఉన్న విషమంతయు వెళ్ళగ్రక్కి, కృష్ణునికి లోబడి పోయినాడు. అట్లే, నీవు నీ మనసులో భగవంతుని తాండవింపజేయుదువేని, నీలో ఉన్న ప్రాపంచిక విషయ విషజ్వాలలు బయటపడిపోయి, నీవు నీ తొల్లిటి స్వస్థతను మరల పొందుదువు. కృష్ణునకు విషయ వాసన లేదు. కనుకనే, మడుగులోనికి దుమికి, కాళింగుని పిలిచి, వాని పడగల నలుగద్రొక్కి వాటిలోనుండు విషమంతయు పిండిపారవేయ గలిగినాడు. ఇప్పుడు నీవు సంసారమను మడుగులో మమతయను లోతైన పంకములో కూరుకొనిపోయి తన్నుకొనుచున్నావు. నిన్ను నీవు రక్షించుకొనజాలవు. కనుక, దేవునితో మొరపెట్టుకొనుము. ఆయన సంసారపు రొంపిలో పడక ఒడ్డున ఉన్నాడు. నీకు చేయిచ్చి లాగి గట్టున పడవేయగలడు.

నీ మనసును కృష్ణ లీలతోనూ, ఆయన మహిమలతోనూ నింపుకొనుము. కృష్ణ లీలలు చిత్రములుగను, చిత్తరంజకములుగను ఉండును. కృష్ణుడొకనాడు తన చెలికాండ్రను వెంటపెట్టుకొని ఒక గోపిక ఇంట్లో ప్రవేశించి, పెరుగు కుండ దొంగిలించెను. ఇంతలో గోపిక వచ్చి, “లోపలికెందుకు

వచ్చితివి?” అన్నది. వెంటనే కృష్ణుడు, “మా అమ్మ చేత బెత్తము పుచ్చుకొన్నది. అది చూసి భయపడి నీ యింట దాగుకొన వచ్చితిని” అన్నాడు. “మరి ఈ పిల్లకాయలెవరు?” అన్నది గోపిక. “నేను చెప్పునది నిజమని సాక్ష్యము పలుకుటకై నేనే వీరిని పిలుచుకొని వచ్చితిని” అన్నాడు కృష్ణుడు. “సరేకానీ, పెరుగుకుండ కాళ్ళనందున పెట్టుకొనుటకు కారణమేమిటి?” అని గోపిక ప్రశ్న. “ఈ తుంటరులు తీసికొనిపోవుదురని దాచితిని” అని కృష్ణుని సమాధానము.

వెన్నదొంగ కాదు, చిత్తపోరుడు

కృష్ణుడు గోపకాంతల ఇళ్ళలో వెన్న దొంగిలించిన దొంగగా నిందింపబడెను. కాని ఆయన దొంగిలించినది మామూలు వెన్నకాదు; భక్తిభావితమైన హృదయమును వెన్న. వెన్నయను పదము హృదయమునకు సంకేతముగా ఉపయోగింపబడినది. అది యెరుగనివారు వెన్న అనగా వెన్నయే అనుకొన్నారు. కృష్ణుడు చిత్తచోరుడు (చిత్తమును దొంగిలించువాడు) నిజమే. కానీ, చోరుడు రాత్రివేళ చీకటిలో ఇంటి యజమానికి తెలియకుండా దొంగిలించును. ఈ ‘చోరుడు’ దొంగిలించునప్పుడు యజమాని మేలుకొనియే యుండును. మొదలు తానే అతనిని మేలుకొలుపును. నేను వచ్చితినినియు చెప్పును. మరి విశేషమేమనగా, ఆ దోచుకొనబడిన వాడు పరమానందభరితుడు, సంతృప్తుడును అగును.

ఒక గోపిక దేవునికి నివేదించుటకు పాలు తీసికొని గుడికి పోవుచుండగా, కృష్ణుడడ్డగించి, ఆ పాలన్నియు తాను త్రాగివేసెను. అట్లేల చేసితివని తల్లి అడుగగా, “నాకు తెలియదమ్మా! బహుశ దేవుడే త్రాగి యుండున”ని సమాధానము చెప్పి, ఆ దేవుడు తానే అన్న తత్త్వమును ఆమెకు పరోక్షముగా బోధించెను. “వారి యింటికి పోయి వెన్న యేల దొంగిలించితివి?”

అని ఆమె అడుగగా, “అమ్మా! నేను నీ ప్రక్కనే పరుండి నిద్రించుచుంటిని కదా! వారి యింటికి ఎప్పుడు వెళ్ళితినే?” అని వాదించి, తాను ఏకకాలముననే అనేక స్థలములలో ఉండగల మహిమ గలవాడనను రహస్యము తోపజేసెను.

ఒకనాడు వెన్నకొరకు చట్లు శోధించుచుండగా పట్టుబడ్డాడు. “అదేమి పనిరా కృష్ణా?” అని తల్లి తర్జింపగా, “లేదమ్మా! మన లేగ యొకటి తప్పిపోయినది. అది యే చట్టిలోనైన నున్నదేమో అని చేతితో తడవి చూచుచున్నాన”న్నాడు. ఆ మాటలకామె పక్కున నవ్వి, “పోరా పోకిళ్ళమారి” అని దగ్గరికి తీసికొని ముద్దాడి, యింత వెన్న తానే పెట్టి పంపించినది. ఈవిధముగా కృష్ణుడు బాలుడుగా ఉన్నప్పుడే కొంటెచేష్టలతోనూ, నిగూఢార్థ భాషణములతోనూ తన దైవత్వమును యశోదాదులకు లీలగా తెలియజేసియున్నాడు. ఆయన నూతన వేషము ధరించిన పురాణ పురుషుడు. ఆయన వాక్కులును ఆదికాలమునాటివే.

రాధతత్త్వముకూడ అగాధమైనది, అతి గూఢమైనది. ఆమె నిరంతరము కృష్ణ ధ్యానములో నిమగ్నమైయుండెడిది. ఆమెకూడా బాలకృష్ణుని భగవదవతారముగానే భావించినదికానీ మానవమాత్రునిగా చూడలేదు. కృష్ణుడు ఒకనాడు ఇంటినుండి తప్పించుకొనిపోయినాడు. యశోద ఎంత వెదికినను ఎక్కడను కనబడలేదు. చివరకు రాధ ఇంటికి వెళ్ళి ఆ విషయము ఆమెకు చెప్పినది. ఆమె కొంచెముసేపు కనులు మూసుకొని ధ్యానముచేసి, “కృష్ణా!” అని పిలిచినది. వెంటనే కృష్ణుడు ప్రత్యక్షమైనాడు. అప్పుడు యశోద ఆనంద బాష్పములతో, “రాధా! నేను కృష్ణుని తల్లి భావనతో ప్రేమించుచున్నాను. నా ప్రేమలో ‘కృష్ణుడు నా కుమారుడు, నేనతనికి సంరక్షకురాలను’ అన్న

అహంభావమున్నది. నీది అహంభావ ప్రేరణ లేని పవిత్ర ప్రేమ” అన్నది.

అంతర్నేత్రమునకే పరమార్థము గోచరిస్తుంది

గోపికల ప్రేమయునట్టిదే. అది అచంచలము, పరిశుద్ధము, ఏకాగ్రము. భాగవతమున వర్ణితమైన గోపికా కృష్ణ సంబంధము ఈనాడు దురదృష్టవశాత్తు ఇంద్రియదాసులచేత అపవ్యాఖ్యాతమైనది. అది వారి గ్రహణశక్తికి అందుబాటులోనిది కాదు. పూర్వము పరీక్షితునకు వర్ణించి చెప్పిన శుకమహర్షి, ఈ కాలమున రామకృష్ణపరమహంసవంటి బ్రహ్మచారులు, యోగులు మాత్రమే ఆ సంబంధములోగల తత్త్వమును అందలి గుణమును గ్రహింపగలరు; దాని ప్రత్యేకతను వ్యాఖ్యానింపగలరు. తక్కినవారు కేవలం తమ లోపములయొక్కయు, తమ భావములయొక్కయు ప్రతిబింబములను మాత్రమే అందు చూడగలరు. వారికి సాంసారిక భాష మాత్రమే తెలియును. ఆధ్యాత్మిక భాష తెలియదు. వారు జాగ్రత్ సృష్ట సుషుప్తవస్థలనే యెరుగుదురుకానీ వాటికి సుదూరముననుండు తురీయావస్థ నెరుగరు. అందువలన వారు విషయమును తామున్న క్రింది మెట్టుకు లాగి, దాని రహస్యమును తాము పూర్తిగా గ్రహించినట్లు వాదింతురు. ఎక్కువ విమర్శ ఎందుకు? గోపికా కృష్ణ ప్రేమలోని పరమార్థమును గ్రహించుటకు అంతర్నేత్రము, ఆత్మజ్ఞానము అవసరము. అది అద్వైతానుభవమునకు చాలా సన్నిహితమైన నిర్వికల్ప సమాధియే! ఆ తత్త్వము వ్యాఖ్యాతలలో పలువురి బుద్ధికి అవగతము కాలేదు. న్యాయమైన అర్థము చెప్పుటకు వ్యాఖ్యాత మనసు ఇంద్రియములకు యజమానియై యుండవలె. బానిసయై ఉన్నచో ఆ అర్థ మనర్థమగును. మరియు అతని ఆలోచనలు, కోరికలు, భావములు, క్రియలు - ధనలుబ్ధములుకాక పరిశుద్ధములైయుండవలె. గోపికలవలె వ్యాఖ్యాతలును

నిరహంకారులు కావలె. గోపికలవలె భగవంతుని ప్రేమించువారికి, ఆ ప్రేమ మనశ్శక్తిని పెంచునుగాని తగ్గించదు. కృష్ణుని ప్రేమించుటచే గోపికల చిత్తములు దృఢతరములైనవేగాని దుర్బలములు కాలేదు. రామకృష్ణ పరమహంసకూడా సరేంద్రనాథుడు మొదలైన తన శిష్యులకు భగవత్ప్రేమచేత మనశ్శక్తి సంతకంతకు అధికం చేసికొనవలెననియే బోధించెను.

మీయందు భగవంతునిమీది ప్రేమ యెంతెంతగా బలపడుచుండునో బాహ్యప్రపంచముమీది అనురాగ మంతంతగా సడలిపోవుచుండును. కృష్ణ భగవానుని పూర్తిగా ప్రేమించిన గోపికల హృదయములలో దేహభావమెట్లుండగలదు?! అసలీ గోపిక లెవరు? అవతార మహిమలో పాల్గొనుటకును, భగవంతుని సేవించుటకును, భగవద్దీలలకు సాక్షులై, ఆ లీలలో తామును భాగస్వాములై ఆనందమనుభవించుటకును భూలోకమునకు వచ్చిన దేవతలు. వారొక ప్రత్యేక ప్రయోజనార్థము పుట్టిన దివ్యకాంతలేగాని సామాన్యపు పల్లెటూరి మూకకాదు. భోగలాంసులైన పడుచుల జట్టు క్రింద జమకట్టదగినవారు కానేకారు. వారు కృష్ణుని ప్రతి చేష్టలోను, ప్రతి మాటలోనూ, ప్రతి వాక్యములోనూ దివ్యత్వమునే చూచిరిగాని మానవత్వమును చూచినది లేదు. ఐహిక వృత్తికై ఆతురపడవలసిన అక్కరగాని, అవకాశముగాని వారికి లేదు. వారి చిత్తవృత్తులన్నియు దివ్యప్రేరణములచేత జాగరితములైనవి. భూతద్దమునందు కేంద్రీకరింప బడిన సూర్యకిరణములనుండి ముందు వెలుగును, పిమ్మట మంటయు ఉద్భవించినట్లు భగవంతుని యందు కేంద్రీకరింపబడిన గోపికల చిత్తవృత్తులనుండి ముందు వెలుగు, వెంటనే మంటయు ఉద్భవించినవి. మంట పనికిమాలిన భావములనన్నిటిని భస్మము చేసినది. వెలుగు సత్యమును బయలుపరచినది. ఇదీ సరియైన అర్థము. తక్కిన అర్థములు అజ్ఞానము

ముంగిటనో, క్రమశిక్షణానుభవమును తిరస్కరించు కేవల పుస్తక జ్ఞాన జనిత పాండిత్యాడంబరము వాకిటనో పారవేయదగినవి.

ప్రతి గోపిక హృదయమును, గాఢమైన భక్తితో నిండియుండెడిది. వారెటు తిరిగినను, వారికి కృష్ణుడే కనబడుచుండెను. వారు కృష్ణుడు తమకు జ్ఞప్తి వచ్చుచుండుటకై నొసట నీలవర్ణపు కుంకుమ పెట్టుకొనెడివారు. ఆ రంగు కుంకుమ పెట్టుకొన వలదని, వారిలో పలువురి భర్తలు పలుమారు తర్జిించిరిగాని ఆ బొట్టును తుడిచివేయుటకు మాత్రము వారు సాహసింపలేకపోయినారు. బొట్టు తుడుచుట 'అవాచక'మనియు, అదియునుగాక ఆ బొట్టు కృష్ణ వర్ణముతో ఉన్నది కావున దానిని తుడుచుట కృష్ణునికే అపచారము చేయుటయై అది తమకు ఎట్టి ముప్పు

తెచ్చునో అని వారు జంకినారు. గోపికలందరును నీలమణుల హారములే నిత్యమును ధరించుచుండెడి వారు. ఆ మణులలో కృష్ణుని రూపము వారికి కనుల పండువుగా కనబడుచుండెడిది.

(ఈ మాటలు చెప్పుచు బాబావారు భక్తులు తమకు అర్పించిన ఒక దండలోని మల్లెపూల రేకలు కొన్ని లాగి పిడికిట పట్టుకొని ఎత్తి రెండవ చేతిలో పోయగా, అవి నీలమణుల ప్రవాహమువలె ధారగా పడెను. “గోపిక లేరి కోరి అలంకరించుకొన్న మణులిట్టివే” అంటూ శ్రీవారు ఆశ్చర్యచకితులై చూచుచున్న భక్తులకు ఆ మణులు చూపించిరి. ప్రతి మణిలోనూ స్పష్టముగను, అత్యంత సుందరముగను కనబడుచున్న కృష్ణుని రూపము చూచి అందరును అపూర్వానందమునందిరి)

- తేదీ 12.8.1963, ప్రశాంతి నిలయం

బృందావనమది అందరిదీ...

ఓకానొక సందర్భంలో బృందావన్ (బెంగళూరు)లో భగవాన్ విద్యార్థులతో అనుగ్రహ భాషణము సల్పుతూ ఉండగా, అక్కడ చేరిన భక్తులలో ప్రఖ్యాత సంగీత దర్శకులు శ్రీ సాలూరి రాజేశ్వరరావుగారుకూడా ఉన్నారు. మాటల సందర్భంలో ఆయన “బృందావన మది అందరిదీ గోవిందుడు అందరివాడేలే, అన్నట్లుగా ఈ సాయి గోవిందుడు కూడా అందరివాడే” అని కొనియాడగా భగవాన్ చిరునవ్వులు చిందిస్తూ, “నువ్వన్న మాటలకి అర్థం ఏమిటో నీకు తెలుసా?” అని అడిగారు. “తెలియకేమీ స్వామీ, ఈ బృందావనం అందరిదీ, అలాగే ఈ సాయికృష్ణుడు అందరివాడు” అని ఆయన బదులిచ్చారు. “అదికాదు దీని అర్థం. ‘బృందావనమది అందరిదీ’ అంటే అందరి మది బృందావనం కావాలి. అప్పుడే ఈ కృష్ణుడు అందరివాడవుతాడు. మదిని బృందావనంలా కాకుండా బురదలా మార్చుకుంటే ఈ కృష్ణుడు మీవాడెలా అవుతాడు?” అంటూ ఆ పాటలోని పరమార్థాన్ని భగవాన్ ఎఱుకపరచారు. రాజేశ్వరరావుగారు ఆనందబాష్పాలు రాలుస్తూ, “ఒక్క అవతారపురుషుడు తప్ప మరెవ్వరూ ఇంత సరళ సుందరంగా సత్యాన్ని ఆవిష్కరించలేరు స్వామీ” అంటూ వారి పాదాలపై వ్రాలారు. ❖

స్వామి ఉపదేశించిన తారకమంత్రం

(గత సంచిక తరువాయి)

డా॥ కె. నరసింహన్, డైరెక్టర్, శ్రీ సత్యసాయి మొబైల్ హాస్పిటల్

ఒకసారి స్వామి నాతో, “మీ సేవలు ఎలా జరుగుతున్నాయి?” అని అడిగారు. “స్వామీ, శ్రద్ధతో భక్తితో బాగా చేస్తున్నాము” అన్నాను. “కాదు, ప్రేమతో చేస్తున్నామని చెప్పు” అని సరిదిద్దారు స్వామి.

ఇంకా ఇలా చెప్పారు, “మీరు డాక్టర్లు. ఈ మెడికల్ సర్వీస్‌ను ప్రేమతో చేస్తే అది ‘మెడికేర్’ (MEDI-CARE) అవుతుంది. అనగా, ‘కేరింగ్ ది పేషంట్’, శ్రద్ధతో రోగుల బాధలు తీర్చడం. ప్రేమతో చేయకపోతే అది “మెడిసిన్” (MEDI-SIN) అనగా, మహాపాపం అయిపోతుంది.”

ఆ తర్వాత మా డాక్టర్లను, “హార్డ్ ఎలా కొట్టుకుంటుంది?” అని అడిగారు. “లబ్ డబ్, లబ్ డబ్ అని స్వామీ” అన్నాము. “మీ గుండెలన్నీ అలాగే కొట్టుకుంటున్నాయి... లాభము, డబ్బు... లాభము, డబ్బు” అన్నారు స్వామి.

“మీ డాక్టర్లందరూ ఏం స్పెషలిస్టులయ్యా? ఒకరు రైట్ హార్డ్ స్పెషలిస్టు అంటారు, మరొకరు లెఫ్ట్ హార్డ్ స్పెషలిస్టు అంటారు. మరొకరు బాటమ్ హార్డ్ స్పెషలిస్టు అంటారు. మీరంతా చేరి హార్డ్‌ను ముక్కలు చేసేశారు. నాకు కావలసింది సమష్టితత్వంతో పనిచేసే వైద్యుడు” అన్నారు.

“ఎమ్.డి. అంటే ఏమి?” అని అడిగారు. “స్వామీ, డాక్టర్ ఆఫ్ మెడిసిన్” అని చెప్పాము. “కాదు, మాస్టర్ ఆఫ్ డివోషన్. అటువంటి డాక్టరు కావాలి” అన్నారు స్వామి.

మళ్ళీ, “ఎమ్.ఎస్. అంటే ఏమి?” అని అడిగారు. “మాస్టర్ ఆఫ్ సర్జరీ, స్వామీ” అన్నాము. “కాదు, మాస్టర్ ఆఫ్ సెల్ఫ్‌లెస్ సర్వీస్. నాకు అటువంటివారు కావాలి” అన్నారు. ఇదే ఇంటర్వ్యూలో స్వామి మరొక మహత్తరమైన విషయం చెప్పారు: “సేవ అనేది అత్యున్నతమైన పూజ.

పూజలో ఏం చేస్తారు? ఒక చిన్నగదిలో అభిలాంధకోటి బ్రహ్మాండ నాయకునియొక్క ఒక చిన్నభాటోను పెట్టుకొని పూజిస్తారు. కానీ, సేవలో భగవంతునియొక్క విశ్వ విరాట్స్వరూపాన్ని అర్చిస్తున్నారు.”

ఒకసారి ఎవరో నన్ను, “డాక్టర్! మీరు సేవ, సేవ అంటూ పేషంట్ల వెనుక పరుగు తీస్తారు. మరి ధ్యానం ఎందుకు చెయ్యరు?” అని అడిగారు. “ఔను, నేనుకూడా ధ్యానం చేయాలి” అని నాలో నేను అనుకున్నాను. కానీ, ఒక పుస్తకంలో నాకు జవాబు దొరికింది, “సేవ ధ్యానానికి అత్యుత్తమ సోపానం” అని స్వామి చెప్పినట్లు అందులో ఉంది. ఎందుకంటే, ధ్యానమంటే ఆలోచనల ప్రవాహాన్ని ఒక నిర్దిష్టమైన ధ్యేయవస్తువువైపు మరలించడం. మరి సేవ చేస్తే ఏం జరుగుతుంది? ఎవరైనా బాధపడుతున్నా, ఎవరికైనా మనం సేవచేస్తున్నా వారిపై మన మనస్సు లగ్నమైపోతుంది. కుటుంబమూ, పిల్లలూ, ఉద్యోగమూ అన్నీ మరచి సేవమీద మనసును లగ్నం చేస్తాము. అప్పుడు మనము ‘సెల్ఫ్‌లెస్’గా మారిపోతున్నాము. మనం చేసే సాధనల లక్ష్యముకూడా ‘సెల్ఫ్‌లెస్’గా మారడమే కదా! అంటే సేవలద్వారా ‘సెల్ఫ్‌లెస్’గా రూపొందుతాము. మనకు తెలుసు, ‘సెల్ఫ్‌లెస్’ ధ్యానము, సెల్ఫ్‌లెస్ భజన’ అనేవి ఉండవు. ‘సెల్ఫ్‌లెస్’ సేవ మాత్రమే ఉంటుంది.

ఆధ్యాత్మిక సాధనలో అనేకమంది ప్రాముఖ్యత ఇవ్వని అంశం ఒకటుంది. అదే ఆరోగ్యము. ఆదిశంకరులవారు కూడా మన ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ఆరోగ్యము అత్యంత ప్రాముఖ్యమైనదిగా చెప్పినారు. ప్రపంచ ఆరోగ్య సంస్థ “భౌతిక, మానసిక, ఆధ్యాత్మిక ఉత్తమ స్థితే ఆరోగ్యము” అని వర్ణించింది. ఒకసారి స్వామి నన్ను, “ఆరోగ్యము

అంటే ఏమిటి?” అని అడిగారు. నేను ప్రపంచ ఆరోగ్య సంస్థ ఇచ్చిన నిర్వచనం చెప్పాను. “అది బాగానే ఉంది కానీ, నా దృష్టిలో ఆరోగ్యము అంటే ఆహార విహార ఆచార విచార ఉచ్చార... వీటన్నింటి సమగ్ర స్వరూపం” అన్నారు. వీటన్నింటిలో ఆహారము, విచారము ఈ రెండూ ముఖ్యము అన్నారు.

సాధనలో మరొక అంశం ప్రార్థన. స్వామిని హృదయ పూర్వకంగా ప్రార్థించాలి. “స్వామీ, సేవ చేసే అవకాశం ఇవ్వండి” అని ప్రార్థించాలి. ఒకసారి ప్రశాంతి మందిరం వరండాపై కూర్చున్న ఒక పెద్దాయన, “స్వామీ, నాకేదైనా సేవ ఇవ్వండి” అని ప్రార్థించాడు. “ఈ జన్మలో నీకా సుకృతం లేదు. వచ్చే జన్మలో చూస్తాం” అన్నారు స్వామి. కాబట్టి, సేవ చేయగలగడం కూడా ఒక గొప్ప అదృష్టమని భావించాలి. మరొకసారి స్వామి మాతో ఇంటర్వ్యూలో ఇలా చెప్పారు, “నేను శివశక్తి స్వరూపుడను. సహజంగా నేను శివుడిగా ధ్యానస్థితిలో నిమగ్నమై ఉంటాను. మీరు

నన్ను ప్రార్థించకపోతే మీ ప్రపంచంలో మీరు, నా ప్రపంచంలో నేను ఉంటాము. మీరు నన్ను సేవ కావాలని ప్రార్థించినప్పుడు నాలో ఉన్న శక్తి అంశాన్ని ప్రేరేపిస్తాను. ఈ అవతారంలో నా మాట నిలుపుకోవడంకోసం యోగికి సేవ ప్రసాదిస్తాను.” స్వామి ఇక్కడ ‘యోగి’ అన్న మాటనే ఉపయోగించారు. దీనినిబట్టి సేవ చేసేవారు ఎంత ఉత్కృష్ట స్థితిలో ఉంటారో అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఒకసారి ఎవరో స్వామితో, “స్వామీ, మేము ఏమీ చేయకుండానే మాకు అన్నీ ప్రసాదిస్తున్నారు” అనగా, “తిరిగి మీనుండి ఎలా తీసుకోవాలో నాకు తెలుసు” అన్నారు.

ప్రార్థనలో మరో ముఖ్యమైన అంశం స్వామికి ఉత్తరం వ్రాయడం. స్వామి ఒకసారి విద్యార్థులతో అనుగ్రహ భాషణం సల్పుతూ, “మీరు ప్రేయర్ చేస్తే కేవలం మీ ఆలోచన మాత్రమే నాదగ్గరకు వస్తుంది. లెటరు వ్రాస్తే మీ మనస్సు, వాక్కు, క్రియ మూడూ నన్ను చేరతాయి. నీ చేతిని ఉత్తరంపైన ఉంచగానే నాతో నువ్వు కనెక్టు అవుతావు. నా శక్తి నీలో ప్రవేశిస్తుంది. అలనాడు రుక్మిణి సహితం కృష్ణునికి ఒక ఉత్తరం వ్రాసి ఒక వార్తాహరునితో పంపించింది. మీరు రుక్మిణి కన్నా పైస్థాయిలో ఉన్నారా?” అని ప్రశ్నించారు. కనుక, మనం స్వామికి ఉత్తరాలు వ్రాయడం అలవాటు చేసుకోవాలి. మొదట్లో మనం స్వామికి, “ఇలా చేయండి, అలా చేయండి” అని వ్రాస్తూంటాం. రానూరానూ ఏమవుతుంది? “స్వామీ, మీ సంకల్పం ప్రకారం జరగనివ్వండి” అనే శరణాగతి భావం వస్తుంది. మీకు తెలిసే ఉంటుంది, రమణ మహర్షులవారు ఆధ్యాత్మిక సాధనకు రెండు మార్గాలు చెప్పారు. ఒకటి ‘నేనెవరిని?’ అని విచారణ చేయడం. ఇది కొంచెం కష్టంతో కూడుకున్నది. ఇక రెండవది సంపూర్ణ శరణాగతి. మన ఇతిహాస పురాణాల్లోకూడా చెప్పారు, శరణాగతి అనేది అత్యుత్తమ సాధన. మనం స్వామికి ఉత్తరం వ్రాసినప్పుడు ఈ శరణాగతి అనేది అలవడుతుంది.

ఒకసారి ప్రశాంతి నిలయంలో స్వామి దర్శనం లైన్లలో నడుస్తున్నారు. హఠాత్తుగా ఒక యువకుడు తన ఉత్తరాన్ని స్వామి మీదకు విసిరేశాడు. ఇలా చేశాడేమిటని మేమంతా

అశ్రుర్యంగా చూస్తున్నాము. స్వామి వంగి ఆ ఉత్తరాన్ని తీసుకుని తిరిగి ఆ యువకునివైపుకి విసిరేసి ముందుకు వెళ్ళిపోయారు. దర్భనం తరువాత మేమంతా ఆ యువకుని చుట్టూచేరి ఏమైందని అడిగాము. అతను ఆ ఉత్తరం తీసి చూపిస్తూ ఏడ్వసాగాడు. “గత రెండు వారాలుగా నేను దర్భనంలో కూర్చుంటూ స్వామికి ఉత్తరం ఇవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నాను. కానీ, స్వామి నాకు అవకాశం ఇవ్వలేదు. ‘స్వామీ, నావద్ద కనీసం తినడానికి గాని, మా ఊరికి వెళ్ళిపోవడానికిగాని డబ్బులు లేవు. మీరేమో నన్ను పట్టించుకోవడం లేదు’ అని ఘాటుగా ఉత్తరం వ్రాసి విసిరేశాను” అన్నాడు. స్వామి తిరిగి ఆ ఉత్తరాన్ని అతనిపైకి విసిరాక, అది తెరచి చూస్తే, సరిగ్గా తను ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళడానికి ఎంత సొమ్ము కావాలో అంత అందులో ఉంది! కాబట్టి, మనం లెటరు వ్రాసినప్పుడు స్వామి తీసుకోకపోవచ్చుగాని, అది స్వామికి మాత్రం చేరిపోయే ఉంటుంది. స్వామికి లెటర్ వ్రాశాక దాన్ని భద్రం చేయవలసిన అవసరం లేదుకూడా.

మరొక సంఘటన వివరిస్తాను. నా మిత్రుడు శ్రీ రోమెల్ లావోస్‌లో భారత రాయబారిగా ఉన్నప్పుడు శ్రీ మన్మోహన్ సింగ్ మన దేశప్రధానిగా లావోస్‌ను సందర్శించారు. ప్రధాని కుటుంబ సభ్యులు అక్కడి పర్యాటక ప్రదేశాలను చూడడానికి వెళ్ళారు. రోమెల్‌గారిని ప్రధానమంత్రి పిలచి, “సాయంత్రం నాకొక ముఖ్యమైన కార్యక్రమం ఉంది. కనుక, నేను ఫ్లైట్ ఎక్కి సమయానికి వాళ్ళు తిరిగి వచ్చేలా చూడు” అన్నారు. కానీ వాళ్ళు సమయానికి రావడానికి వీలుకాలేదు. కుటుంబ సభ్యులు రాకుండానే మన్మోహన్ సింగ్‌గారు ఫ్లైట్ ఎక్కి వెళ్ళిపోయారు. రోమెల్‌గారు కంగారుపడి, “స్వామీ, నన్ను ఈ క్లిష్ట పరిస్థితినుండి కాపాడండి” అని ప్రార్థనా పూర్వకంగా స్వామికి వ్రాసుకున్నారు. వెంటనే విమానాశ్రయంలో ఒక ఎనౌన్స్‌మెంటు వినిపించింది. శ్రీ మన్మోహన్ సింగ్ ఎక్కిన ఫ్లైట్ ఇంధనం తక్కువగా ఉన్నందున తిరిగి వెనక్కి వచ్చి ఇంధనం నింపుకొని వెళుతుంది, అని. ఆవిధంగా ఫ్లైట్ వెనక్కి రావడం,

ఈలోగా ప్రధాని కుటుంబ సభ్యులు చేరుకోవడం, హైగా వారికి ఎన్ని సీట్లు కావాలో అన్నికూడా ఖాళీగా ఉండడం, ఇదంతా స్వామి దివ్యలీలగాక మరేమిటి! కనుక, స్వామికి లెటర్ వ్రాయడమనేది ఒక అద్భుతమైన ప్రార్థనా విధానం.

సేవ చేయడానికి ఉండవలసిన మరో సుగుణం తపన. స్వామి చెప్తారు, అదొకవిధమైన పిచ్చి కావాలి. మనుషులకి సాధారణంగా డబ్బు పిచ్చి, కీర్తిప్రతిష్ఠల పిచ్చి ఇంకా ఎన్నో రకరకాలైన పిచ్చులు ఉంటాయి. కానీ, ఈ సేవ పిచ్చి అనేది అన్ని ఇతర పిచ్చులను పోగొట్టే చక్కని మార్గం. ఈరోజుల్లో మనము సేవ చేయకపోవడానికి ఒక మిషగా చెప్పేది, “టైమ్ లేదు” అనేది. ఒకసారి ఇంటర్వ్యూలో స్వామితో ఒక యువకుడు, “స్వామీ, నాకు సేవచేయాలనే ఆశ ఉందికానీ టైమ్ లేదు” అన్నాడు. వెంటనే “ఉత్తి మాటలు” అన్నారు స్వామి. తమ హృదయంవైపు చూపుతూ, “ఇక్కడినుండి రావడం లేదు” అన్నారు. తిరిగి పెదాలవైపు చూపుతూ, “కేవలం ఇక్కడి నుండి వస్తున్నాయి” అన్నారు. “నిజంగా నువ్వు సేవ చేయాలని తపన పడ్డావా? ఏడ్చావా? లేదు. నిజంగా నీవు తపన పడి ఉంటే, ప్రార్థన చేసి ఉంటే, నేను నీకు సమయం క్రియేట్ చేసేవాడిని. కాలం భగవదధీనం. మీరనుకోవచ్చు, నా ఆఫీసు వర్క్కు, ఫ్యామిలీ వర్క్కు ఇవన్నీ వదలిపెట్టి సేవ ఎలా చేసేది అని. నీవు తపన పడితే సేవ చేసే టైమ్ నీకు చిక్కుతుంది” అన్నారు.

సేవ చేయడానికి ఉండవలసిన మరో సుగుణం త్యాగము. స్వామి చెప్తూ ఉంటారు, మనం ప్రాధాన్యత ఇవ్వవలసిన క్రమం మొదట భగవంతుడు, తరువాత ప్రపంచము, చివరికి వ్యక్తిగతమైన విషయాలు. కానీ, ప్రస్తుత సమాజంలో మనము దీనికి రివర్స్ ఆర్డర్‌లో పని చేస్తున్నాము. ఇది చాలా తప్పు. ఒకసారి స్వామి మాలో ఒకరిని, “ఎన్ని గంటలు సేవ చేస్తున్నావు?” అని అడిగారు. “స్వామీ, వారానికి నాలుగు గంటలు చేస్తున్నాను” అన్నాడు. “షేమ్, షేమ్” అంటూ స్వామి మరొకరిని అడిగారు. “స్వామీ, ఏదో ఉదత మాదిరి సేవ చేస్తున్నాను” అన్నాడు. అప్పుడు స్వామి అన్నారు, “ఉదతను పరిహాసం

చేయవద్దు. అది తనతో సమానంగా ఉన్న బరువు మోసింది. కానీ మీరు ఏనుగులాంటి శక్తి పెట్టుకొని ఎలుకలాగ సేవ చేస్తున్నారు. ఎవరిని ఫూల్ చేయడానికి? మిమ్మల్ని మీరే ఫూల్ చేసుకుంటున్నారు. కనుక, మీ శక్తికి తగినంత సేవ చేయాలి. తక్కువ చేయడం దొంగతనం. శక్తికి మించి చేస్తే అహంకారం తిష్ట వేసుకుంటుంది.”

స్వామి చెప్పారు, అందరూ కలసి భజన చేస్తే దాని ఫలితం ఎన్నో రెట్లు అధికమవుతుంది. అలాగే అందరం చేయిచేయి కలిపి సేవ చేస్తే దాని ఫలితం అనంతంగా రూపొంది మన ఆధ్యాత్మిక సాధనకు చక్కని పురోగతి అందిస్తుంది. సమాజ సేవలో అత్యంత ప్రాధాన్యత గలది, స్వామికి ఇష్టమైనది గ్రామసేవ. స్వామి దయవల్ల ఇది నాకొక పిచ్చిలా తయారైంది. గ్రామసేవద్వారా నేను నాలుగు లక్షల కిలోమీటర్లు తిరిగి ఉంటాను. 1991 నుండి హైదరాబాదులో స్వామి సంస్థతో అనుబంధం ఏర్పర్చుకొని భజనలో, సేవలో పాల్గొనేవాడిని. 1997లో దిండిగల్ అనే ప్రాంతంలో సేవలో పాల్గొన్నప్పుడు నాకు పుట్టపర్తి వెళ్ళే అవకాశం లభించింది. మేము వికలాంగ బాలలను తీసుకొని పుట్టపర్తి వెళ్ళాము. స్వామి మా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు నా మిత్రుడు, “స్వామీ, మేము మూగ పిల్లలను తీసుకు వచ్చాము. మీ సన్నిధిలో ఒక డ్రామా వేయడానికి మాకు అనుమతి ఇవ్వండి” అని ప్రార్థించాడు. స్వామి ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెం ముందుకు వెళ్ళి తిరిగి వెనక్కి వచ్చి, “డ్రామా కాదు, గ్రామసేవ చేయండి. అన్నింటికన్నా ఉన్నతమైన సేవ గ్రామసేవయే” అన్నారు. అప్పటినుండి మేము మా సేవల్ని ఇంకా విస్తృతం చేశాము.

ఒకసారి స్వామితో, “స్వామీ, మేము గ్రామసేవలో ఎంతో ఆనందాన్ని పొందుతున్నాము. గ్రామంలో సేవ చేస్తుంటే స్వామి సమక్షంలో ఉన్నట్లే ఉంటుంది” అన్నాను. స్వామి ఇలా అన్నారు, “అది గ్రామసేవ కాదు, రామసేవ. ఆనాడు రామసేవ వానరులు చేశారు. కేవలం సీతమ్మను రామచంద్రునితో కలపడానికి మాత్రమే కాదు, వానరులు ధర్మస్థాపనకోసం చేశారు. అలాగే మీరు చేసే గ్రామసేవ

గ్రామస్థుల జీవనసౌకర్యాలు మెరుగుపరచడానికి మాత్రమే కాదు; మన భారతీయ సంస్కృతిని పునరుద్ధరించడానికి. ఇదే సనాతన ధర్మం. ఈ అవతారం వచ్చింది ఇందుకే. మిమ్మల్ని అందరినీ నేను ఎన్నుకొన్నాను. ఈ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోండి.”

గ్రామసేవ (GRAMA SEVA) ను ఒక సందర్భంలో స్వామి ఇలా వివరించారు: ‘జి’ అంటే ‘గాడ్లీ ఏక్టివిటీ’ (భగవత్పార్వము), ‘ఆర్’ అనగా ‘రూరల్ ఏరియా డెవలప్ మెంట్’ (గ్రామీణ ప్రాంత అభివృద్ధి), ‘ఎ’ అనగా ‘ఎనిమల్ హెల్పెండ్రి సర్వీస్’ (మూగజీవులకు సేవ), ‘ఎమ్’ అంటే ‘మెడికల్ సర్వీస్’ (వైద్యసేవ), ‘ఎ’ అంటే ‘ఎగ్రికల్చరల్ సర్వీస్’ (వ్యవసాయానికి చేయూత), ‘ఎస్’ అంటే ‘శ్రమదానం’, ‘ఇ’ అంటే ‘ఎడ్యుకేషనల్ సేవ’ (విద్యాసంబంధమైన సేవ), ‘వి’ అంటే ‘వేల్ఫేర్ బేస్డ్ ప్రోగ్రాం’ (విలువల ఆధారిత కార్యక్రమం), చివరగా ‘ఎ’ అంటే ‘ఆనందం’. అనగా, ఇవన్నీ చేస్తే మీకు దివ్యానందం లభిస్తుంది.”

గ్రామసేవలో పాల్గొనేవారు భజనద్వారా భక్తిమార్గాన్ని, బాలవికాసద్వారా జ్ఞానమార్గాన్ని, సేవద్వారా కర్మమార్గాన్ని మూడూ అనుసరించినట్లవుతుంది. అన్నింటికన్నా మెడికల్ సేవకు ఎంతో ప్రాధాన్యముంటుంది. ఒకసారి నేను స్వామికి మేము చేసిన గ్రామసేవల ఫోటో ఆల్బమ్ చూపిస్తూ, “శిథిలావస్థలో ఉన్న దేవాలయాన్ని మేము ఈవిధంగా అభివృద్ధి చేశాము, స్వామీ” అన్నాను. అప్పుడు స్వామి, “ఇది బాగానే ఉందికానీ, నిజమైన దైవమందిరం ఈ శరీరమే. కాబట్టి, ఈ మందిరానికి ఎక్కువ సేవలు చేయండి. సేవ చేస్తే స్వామి ‘సేవ్’ చేస్తాడు” అన్నారు. ఒకసారి ఒక యువకుడు స్వామితో తన ఇబ్బందుల్ని గురించి చెబుతూ ఉంటే, స్వామి అన్నారు, “గ్రామసేవలో పాల్గొనేవారి అవసరాలు నేను చూసుకుంటాను. మోక్షం కోసం మీరు ప్రాకులాడవద్దు. గ్రామసేవ చేయండి. మోక్షం మీకు ఆటోమేటిక్ గా లభిస్తుంది.”

అనువాదం: ద్వారంపూడి రామచంద్రారెడ్డి

సర్వచింతలకు పరిష్కారం దైవచింతన

డా॥ బి.వి. పట్టాభిరామ్

“ఈనాటి మానవుడు అనేక చింతలతో జీవిస్తున్నాడు. అయితే, ఇవన్నీ తనకు తాను కల్పించుకున్నవే!

పుట్టుట ఒక చింత, భూమినుండుట చింత
సంసారమొక చింత, చావు చింత
బాల్యమంతయు చింత, వార్ధక్యమొక చింత
జీవించుటొక చింత, చెడుపు చింత
కర్మలన్నియు చింత, కష్టంబులొక చింత
సంతసమొక చింత, వింత చింత

ఈ పన్నెండు చింతల ‘చింతచెట్టు’ క్రింద కూర్చుని సంతోషం కావాలంటే ఎలా వస్తుంది! ఈ చింతలన్నీ మీకు మీరు కల్పించుకున్నవేకానీ భగవంతుడు ఇచ్చినవి కావు. ఇవన్నీ మీ భ్రమయే సృష్టిస్తున్నది. భ్రమను దూరం చేసుకున్నప్పుడు బ్రహ్మ చిక్కుతాడు. ఎక్కడోకాదు, మీయందే సాక్షాత్కరిస్తాడు. నిప్పును అలక్ష్యం చేస్తే దానిని నివురు కప్పివేస్తుంది. నివురుని తొలగిస్తే నిప్పు కనిపిస్తుంది. అట్లే, మీలో ఉన్న దివ్యత్వాన్ని గుర్తించుకోవాలంటే దేహాభిమానం అనే నివురుని దూరం చేసుకోవాలి” అన్నారు భగవాన్ బాబా.

థాట్ అటాక్స్ (Thought Attacks)

ఈ కాలంలో శరీరానికి వచ్చే జబ్బులకన్నా మనసుకి వచ్చే సమస్యలు ఎక్కువైపోతున్నాయి. ఒత్తిడి, ఆందోళన, టెన్షన్ అధికమై ‘చింతలు’ పెరుగుతున్నాయి. అన్ని సౌకర్యాలుండీకూడా ఆందోళనలకు గురి అవుతున్నవారి సంఖ్య పెరిగిపోతోంది. మానసిక చికిత్సాలయాల పెరుగుతున్నాయి. మనశ్శాంతికై వాడే మందుల దిగుమతులు ఎక్కువైపోతున్నాయి.

ప్రతి చిన్న విషయానికి చింతపడటం, జరగబోయే పనిగురించి, వెళ్ళబోయే ప్రయాణం గురించి, జరగబోయే వివాహం గురించి, భవిష్యత్తుగురించి ఆందోళన చెందటం సహజమే. కానీ, అదే పనిగా ఆలోచిస్తూ చింతాగ్రస్తులై నిరంతరం బాధపడేవారు తక్షణం ఆ చింతనుండి బయటపడాలి. అది కేవలం ఊహించుకున్న భయం మాత్రమే. అది ఒత్తిడికి దారితీయవచ్చు. ఏదో కోల్పోయినట్లుగా, తమ అవకాశాలను ఎవరో

కాజేస్తున్నట్లుగా చింతిస్తూ అనవసరంగా ఆరోగ్య సమస్యలు సృష్టించుకోకూడదు. అటువంటివారు సత్సంగంలో పాల్గొనటం, పుస్తక పఠనం, మహనీయులతో దర్శన స్పర్శన సంభాషణలు గావించాలి.

“ప్రశాంతి నిలయంలో వదిలేయండి”

ఇటువంటి చింతలు, చికాకులు, చిక్కులు ఉన్నవారందరూ ప్రశాంతి నిలయం వెళ్ళి స్వస్థత పొందడం అందరికీ అనుభవమే. ఒక సందర్భంలో స్వామి ఇదే విషయం ప్రస్తావిస్తూ,

“ప్రేమస్వరూపులారా! మీలోని దుర్గుణములను, దురభ్యాసములను (నిరంతరం చింత పడటం కూడా ఒక దురభ్యాసమే) ప్రశాంతి నిలయంలో వదిలిపెట్టండి. సద్భావములను, సచ్చింతనలను మీతో తీసుకుపోండి. అప్పుడే మీరిక్కడకు వచ్చినందుకు సరియైన ఫలితం ఉంటుంది. లేకపోతే ఇంత ఖర్చుపెట్టుకొని, ఇన్ని శ్రమలకోర్చి ఇక్కడకు వచ్చి ప్రయోజనమేమిటి? నేను మీ మంచిని అడగటం లేదు, మీ చెడుని నాకిచ్చేయండి. నేను మీకు మంచినిస్తాను. పాడైపోయిన నూరు రూపాయల నోటుని ఎవరికిచ్చినా తీసుకోరు. కానీ, అదే రిజర్వు బ్యాంకులో ఇస్తే, బదులుగా మీకు మంచి నోటు ఇస్తారు. అట్లే, మీవద్ద ఉన్న పనికిమాలిన దుర్గుణాలను, మీ కన్న తల్లిదండ్రులుకూడా అంగీకరించరు. కానీ, నాకివ్వండి, నానుండి పవిత్రమైన గుణాలను తీసుకుపోండి. ప్రశాంతి నిలయం ఒక పెద్ద వండర్ఫుల్ వర్క్ షాప్ లాంటిది. ఇక్కడ అంతా ఫ్రీ ట్రీట్మెంటు. ఐ యామ్ రెడీ. మీరు రండి, అనుభవించండి, ఆనందించండి” అన్నారు.

ప్రతి చింతకు పరిష్కారం ఉంది

చిత్తముంటే చింతలుంటాయి. మనకి రోజూ వచ్చే వేలాది ఆలోచనల్లో పాజిటివ్, నెగెటివ్ తోపాటు ‘టాక్సిక్’

ఆలోచనలు కూడా ఉంటాయి. అవి తలుచుకుని చింతిస్తే చితికి దగ్గర చేస్తాయి.

పూర్వం ఒక మహిళ తన భర్తను, కుమారుడిని కోల్పోయి భరింపరాని దుఃఖంతో దాదాపు పిచ్చిదైపో బోయింది. ఆ సమయంలో ఒక ఆత్మీయుడు ఆమెకు ఒక సలహా ఇచ్చాడు. “మన ప్రాంతంలో బుద్ధ భగవానుడు పర్యటిస్తున్నాడు. ఆయనను కలిసి నీ చింతలను తీర్చమని ప్రాధేయపడు” అని చెప్పాడు. ఆమె బుద్ధుడిని దర్శించి తన దుఃఖాన్ని వెళ్ళబోసుకుంది. దానికి ఆయన ఓదార్పుతూ, “చూడు తల్లీ! నీ చింతలు తీర్చే మార్గం చెప్తాను. దీనికి నువ్వు ఒక పని చేయాలి. నువ్వు మీ ఊర్లో తిరిగి ఒక గుప్పెడు నువ్వులు తీసుకు రావాలి. అయితే, వారింట్లో అంతకుముందు ఎటువంటి మరణాలూ, కష్టాలూ సంభవించి ఉండకూడదు సుమా!” అని చెప్పి పంపాడు. ఆ మహిళ గడప గడపా తిరిగింది. ఎవరింట్లో అడిగినా, “మా ఇంట్లో మా ఆయన పోయారు”, లేదా “మా అమ్మ పోయింది”, “ఎదిగొచ్చిన కొడుకు మాయదారి జబ్బుతో అకస్మాత్తుగా మరణించాడు” అని చెప్పుకొచ్చారు. ఆమెకు నువ్వులు దొరకలేదు. ఆమె తిరిగొచ్చాక బుద్ధుడు నవ్వుతూ, “చూడమ్మా! అన్ని చింతలున్నా వారు వాటిని తట్టుకున్నారుకదా! మరి నువ్వు ఉన్న సమయాన్ని చింతలో ఇలా వృథా చేయడం సబబా? నాతోపాటు పర్యటనలో పాలుపంచుకో. పదిమందికి మనశ్శాంతి కలిగించు” అన్నాడు. ఆనాటినుండి ఆమె ఒక ముఖ్య శిష్యురాలిగా మారిపోయింది. ఎందరికో చింతలను పోగొట్టుకొనే మార్గాలను బోధించింది.

“చింత వద్దు, నిశ్చింతగా ఉండండి”

“శివ శివ శివ శివ యనరాదా జీవా!
చింతలెల్ల బాపుకొని మనరాదా
శివసాయిశుని కనరాదా జీవా!
సువివేకంబును కొనరాదా”

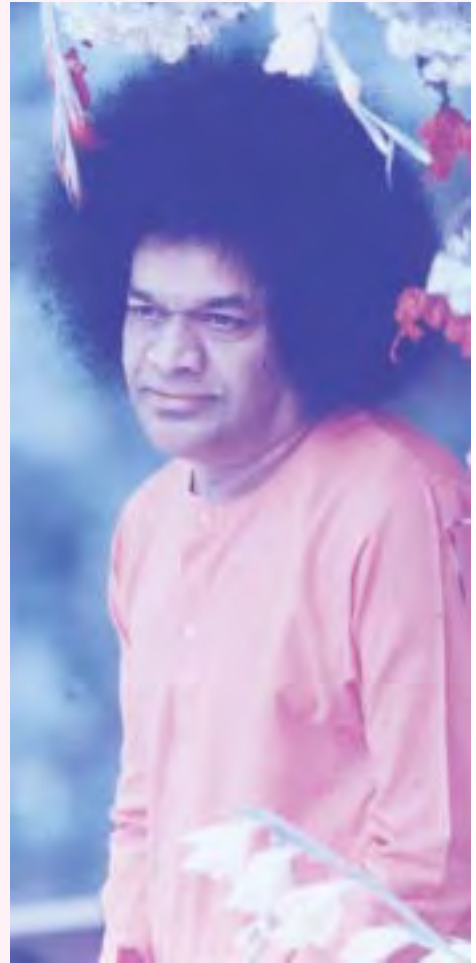
అని భగవాన్ బాబా తమ బాల్యంనుండి మేల్కొల్పుతూనే ఉన్నారు. ఆ భజనలు ప్రజలు చేస్తూనే ఉన్నారు. చింతలూ పెంచుకుంటూనే ఉన్నారు. వాటికి బ్రేక్ ఇవ్వాలి.

లేని పక్షంలో అవి మహాపర్వతంలా పెరిగిపోతాయి. నిత్యం భగవన్నామ స్మరణం, పుస్తక పఠనం, అడపాదడపా మతానుసారం దేవాలయాల సందర్శన చాలా అవసరం. ఈరోజుల్లో కొందరు ఇవన్నీ చేయరుగాని, నిత్యం టెలివిజన్లు, సినిమాలు, అల్లర్లు, ఆగడాలు చూస్తూనే ఉన్నారు. వీటివలన సున్నిత మనస్సులు ఒక్కోసారి అర్థంలేని విషయాలకు చింతపడుతుంటారు. “నా భవిష్యత్తు ఏమవుతుందో? మా ఇంటిమీద పిడుగు పడుతుందేమో! మా అబ్బాయికి ఏదైనా ప్రమాదం జరుగుతుందేమో? నా పెళ్ళయ్యాక ఎలా ఉంటానో? మా ఇంట్లో దొంగలు పడతారేమో?...” ఇలా వేలల్లో వస్తాయి. వీటిల్లో 99 శాతం జరగవు. కానీ, చింతవలన చెడిపోయిన ఆరోగ్యానికి మందులు వాడాల్సిందే.

మరేం చెయ్యాలి? సౌకర్యాలు మరీ అధికమైతే సుఖానికి దూరం కావచ్చు. కాబట్టి, సామాన్యంగా జీవించాలి, గొప్పగా ఆలోచించాలి. తలపుల్లో దైవచింతన, చేతుల్లో సేవ చేయాలి. నిరంతరం ఏదో ఒక ఉపయోగకరమైన కార్యక్రమంలో పాల్గొనాలి. లేదా పనిలేని మనస్సు పరిపరివిధాల పోతుంది. మన పెద్దలు అందుకే అంటారు, An idle brain is the devil's workshop (పనీపాటా లేకుండా ఖాళీగా కూర్చునేవాడి బుట్టు దయ్యాలకొంపలాంటిది) అని. మనశ్శాంతి అనేది మార్కెట్లో లభించేది కాదు. ఉన్నదానిని పొదుపుగా వాడుకోవాలి. చింత, భయం, ఆందోళన వంటి ఆలోచనలను ప్రేమ, భక్తి, భజనలుగా మార్చుకోవాలి. అప్పుడు విజయం మనదే! అదే స్వామి సందేశం. ❖

లక్ష్మి పూజ

వరలక్ష్మి ప్రతమునుగురించి ఒక్క మాట దాపరికము లేకుండా చెప్పుచున్నాను. ధనము పెరుగవలెనని, ఐశ్వర్య మధికము కావలెనని ఆశించుచు ప్రజలు చేయు లక్ష్మీపూజ నాకిష్టము లేదు. వారు ధనలక్ష్మిని ప్రశంసించుచు, ఆమెను సంతోషపెట్టుటకు ప్రత్యేక స్తోత్రములుకూడ చేయుదురు. లక్ష్మి (ధనము) మంచి మార్గముననే కాదు; చెడ్డ మార్గమున సైతము చేకూరును. జూదముచేత, దొంగతనముచేత, మోసముచేతకూడా ధనము సంపాదించబడుతున్నది. గొప్పవారు - కొద్దివారు, అందరును అందుకు పాలుపడుచున్నారు. అది సరియైన పద్ధతి కాదు. నీవు లక్ష్మమును పూజింపుము. నిన్ను నేను మెచ్చుకొందును. ఎల్లప్రాణులను నీవలెనే చూచుకొనుచు, ఎల్లరినీ ప్రేమించుట నీవలవాటు చేసికొనవలె. అదే నీవు పెట్టుకొనవలసిన లక్ష్మము. ఆ లక్ష్మమెల్లవేళలను నీ మనోనేత్రము ముందర స్థిరముగా నిలచియుండవలె. అప్పుడు లక్ష్మి తనంతట తానే నిన్నునుగ్రహించి, నీ అభీష్టములను తీర్చును, సందేహము లేదు. ❖

‘భరత సంస్కృతి నెలకొల్పవలయు నేడు’

భారతీయులు స్వాతంత్ర్యాన్ని సంపాదించారు కాని, దురదృష్టవశాత్తు ఐకమత్యమును సంపాదించ లేదు. ఐకమత్యము చాలా అవసరం. వ్యక్తిగా సాధించలేని కార్యమును సమష్టిగా సాధించడానికి ఎంతయో అవకాశము ఉంటున్నది. ప్రాచీన కాలము నుండి భారతదేశములో అనేకమంది శక్తిసంపన్నులు, శ్రీమంతులు, మేధావులు, విద్యావంతులు లేకపోలేదు. శూరులు, వీరులు, గంభీరులు కావలసినంతమంది భారతదేశంలో ఉద్భవించారు. కాని, ఒకరికొకరి మధ్య ఐకమత్యం లేకపోవడంచేత భారతదేశం పరదేశీయుల పాలై అనేక ఇక్కట్లకు గురి అవుతూ వచ్చింది.

దేశసౌభాగ్యము విద్యార్థుల నడవడికపై ఆధారపడి ఉంటున్నది. భవిష్యత్తులో భారతీయ నాయకులంతా ఈనాటి విద్యార్థులే. కనుకనే, Start Early, Drive Slowly, Reach Safely. మీరు విద్యార్థిదశయందే చక్కని గుణములను, చక్కని ఆచరణను అభివృద్ధి పర్చుకోవాలి. సమాజ శ్రేయస్సే మీ లక్ష్యంగా భావించాలి. నవసమాజము. యువసమాజము, సమ సమాజము అని అనేక సమాజములను నేడు ప్రారంభిస్తున్నారు. కాని, ఏ సూతన సమాజమూ మనకు అక్కరలేదు. గుణవంతులైన బాలబాలికలు ఈనాడు అభివృద్ధి కావాలి. ... మనందరిదీ ఒకే సమాజము. అదే మానవ సమాజం. మానవులందరూ ఒక్కటే. అందరూ ఐకమత్యంగా పనిచేస్తే భారతదేశం ఎంతో ఆదర్శవంతమైన దేశంగా ఉంటుంది. మనం

పుట్టినది భారతదేశంలో, పెరిగినది భారతదేశంలో, పీల్చుకునే గాలి భారతీయ గాలి, తినే తిండి భారతీయ తిండి. కాని, భారతదేశమునకు తగిన సేవలు చేయలేకపోతున్నాం.

బాలబాలికలెల్లరు భవ్యమైన

దివ్య విద్య నేర్వగ దీక్షబూని

భరత సంస్కృతి నెలకొల్పవలయు నేడు

భక్తి క్రమశిక్ష మనసున పాడుకొల్చి

యాభై సంవత్సరాలకు పూర్వం యువకులు మహాత్మా గాంధీ, బాలగంగాధర్ తిలక్, పటేల్, శివాజీ మొదలైనవారిని ఆదర్శంగా తీసుకుని దేశభక్తిని పెంచుకునేవారు. వారి గదుల్లో అటువంటి త్యాగ పురుషుల ఫోటోలుండేవి. కానీ, ఈనాటి యువకులలో దేశాభిమానం శూన్యం. ఎంతసేపూ స్వార్థం, స్వప్రయోజనం, ధనదాహం. వాళ్ళ గదుల్లో రాజసిక, తామసిక ప్రవృత్తులను పెంచే అగ్లీల గ్రంథాలు, సినిమా పత్రికలు, టీవీలు... ఇదీ ఈనాటి యువత సంస్కృతి. వీరిలో పాపభీతి, దైవప్రీతి, సంఘనీతి కొరవడినాయి. దీనికి కారణం సమాజంలో ఆదర్శప్రాయులైన తల్లిదండ్రులు, అధ్యాపకులు, నాయకులు లేకపోవడమే.

దేశమే మీ తల్లి. సంస్కృతే మీ తండ్రి

విద్యార్థులారా! “నా బిడ్డలైన భారతీయులు ఏవిధంగా ప్రవర్తిస్తారో, ఏవిధమైన అపకీర్తి తెస్తారో”,

అనే చింతతో కంటిధారలు కార్చుతున్నది భరతమాత. కేవలం విద్యార్థులే కాదు, బ్రహ్మచర్య గృహస్థ వానప్రస్థ ఆశ్రమాలకు చెందినవారందరి గురించి చింత పడుతున్నది భరతమాత. ఏ ఆశ్రమం కూడా సరైన తృప్తిని అందించడంలేదు భరతమాతకు. కట్టకడపటికి ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ఉన్నవారికై కూడా కంటిధారలు కారుస్తున్నది. “కేవలం మనిషి మారుతున్నాడేకాని, మనసు మారడంలేదే; గుడ్డలు మారుస్తున్నారేకాని, గుణములు మారడంలేదే. వీరి గతి ఏమిటి?” అని చింతిస్తున్నది. ఇంక, ఈ దేశంలో భరతమాత తత్త్వమును ఏవిధంగా గుర్తించుకోవడానికి వీలౌతుంది?! తల్లినే గుర్తించుకోలేని బిడ్డలు ఎలాంటి బిడ్డలు?! తల్లియే మన దేశము. తండ్రియే మన కల్చర్. కాబట్టి, మాతృదేశమును, మన కల్చర్ ను సరియైనరీతిలో కాపాడుకోవాలి.

అనేక దేశములవారు ప్రశాంతినిలయానికి వచ్చి వారివారి సంస్కృతిని, ఆచారములను చక్కగా ప్రదర్శించినట్లుగా, మీరుకూడా ఎక్కడకు వెళ్ళినా మీ సంస్కృతిని వదలకూడదు. కాని, మనవారు పర దేశానికి పోతే మన ప్రాచీన సంప్రదాయాన్ని మరచి పోతారు. అసలు మన దేశభాషనే మరచిపోతారు. ఏమిటీ వింత! ఇంతకాలం ఈ దేశంలో పెరిగి ఒక్క పది దినాలు అమెరికాకు పోయారంటే, ఇంక అమెరికా భాష తప్ప మరొకటి రాదు వీళ్ళకి. ఎంతమందో మన ఆంధ్రదేశం నుండి అమెరికాకు వెళ్ళిన పిల్లలు వెనక్కి వచ్చిన తరువాత, “ఏమిరా! ఏమి చదువుతున్నావు?” అని ప్రశ్నిస్తే, I don't know Telugu (నాకు తెలుగు తెలియదు) అంటారు. ఇంక, ఏమిటి వీళ్ళకి తెలిసింది? తల్లిభాషనే మరచిపోయినవాడు తల్లిని

మరవడా? ఏ దేశమువారైనా సరే, ఎవరి కల్చర్ ను వారు పాటించాలి. వేరొకరి కల్చర్ ను విమర్శించరాదు.

ఒకానొక సమయంలో ఒక ఐ.సి.ఎస్. ఆఫీసర్ లండన్ లో మ్యాక్స్ ముల్లర్ ను చూడాలని పోయాడు. ఆ సమయంలో మ్యాక్స్ ముల్లర్ వేదాలను ట్రాన్స్ లేట్ చేస్తున్నాడు. అందులో ఏదో ఒక పదానికి అర్థం తెలియక డిక్షనరీలను తిరగేస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో ఈ ఆఫీసర్ తన విజిటింగ్ కార్డును అతనివద్దకు పంపించాడు. ఆ కార్డుపైన ‘చతుర్వేద శాస్త్రి’ అని ఉంది. మ్యాక్స్ ముల్లర్ దానిని చూసి, “అహా! వేదంలో ఏదో ఒక పదానికి అర్థం తెలియక నేను అవస్థ పడుతుంటే - సమయానికి చతుర్వేద శాస్త్రియే స్వయంగా వచ్చాడు” అని ఆనందంతో గేటు దగ్గరకు పోయాడు. సగౌరవంగా లోపలకు తీసుకొని వచ్చి సోఫాలో కూర్చోబెట్టి కాఫీ, టిఫిన్ ఇచ్చాడు. “మీ రాకతో ధన్యుడనైనాను. ముఖ్యంగా, నేనిప్పుడు వేదాలను అనువదిస్తున్నాను. మీ పేరే చతుర్వేద శాస్త్రి. కనుక ఈ పదానికి అర్థమేమిటో చెప్పగలరా?” అని అడిగాడు. “నాన్నెన్స్! ఈ వేదాలంతా ఏమిటి? నాకేమీ తెలియదు” అన్నాడా ఐ.సి.ఎస్. ఆఫీసర్. “అయ్యో! భారతదేశంలో పుట్టి చతుర్వేద శాస్త్రి అని పేరు పెట్టుకొని, వేదములు నాన్నెన్స్ అంటున్నాడే! ఛీ, ఛీ... ఇలాంటి భారతీయుల మొహం నేను చూడకూడదు” అనుకున్నాడు మ్యాక్స్ ముల్లర్. విదేశీయులే మన సంస్కృతిని, వేదశాస్త్రాలను గౌరవిస్తుంటే మనవాళ్ళు మాత్రం ఈ గౌరవాన్ని కోల్పోతున్నారు. మొట్టమొదట మన గౌరవాన్ని మనం పెంచుకోవాలి; వేదశాస్త్రాల సారాన్ని గ్రోలాలి; భారతీయులమనే కీర్తిని మనం నిలబెట్టుకోవాలి.

(స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ సందర్భంగా ప్రచురితము)

ముత్యాల సరాలు

(ధారావాహికం - 13వ భాగం)

ప్రొ|| కామరాజు అనిల్ కుమార్

ఇదంతా మన పొరపాటే!

భగవాన్ పుట్టపర్తి సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్ ప్లానును పరిశీలిస్తున్న ఘట్టమిది. అప్పటి 'ఎల్ అండ్ టీ' కంపెనీ మేనేజింగ్ డైరెక్టర్ రామకృష్ణగారు భగవాన్ కి ఆ ప్లాను చూపించి వివరాలు తెలియజేస్తున్నారు. భవన నమూనా అక్కడే ఉంది. ఇంగ్లాండుకి చెందిన సుప్రసిద్ధ ఆర్కిటెక్టు కిర్క్లావ్ దానిని రూపొందించారు. చుట్టూ పిల్లలు, పెద్దలు ఉన్నారు. ప్రదేశము కొడైకెనాల్. సమయం ఉదయం. అది చూస్తూ వింటూ నా ఊహకు కూడా అందని ఆ అద్భుత నిర్మాణాన్ని తలుచుకుంటూ ఆనందాశ్చర్యాలతో, “స్వామీ, ఇలాంటిది ఎక్కడా చూడలేదు” అన్నాను. “ఉంటేగా చూడడానికి” అని బాబావారు రకీమని సమాధానమిచ్చారు. మరో సందర్భంలో ప్రశాంతి నిలయంలో ఎంతో ఘనంగా నిర్వహించిన అంతర్జాతీయ వైద్యనిపుణుల సదస్సును చూసి విస్తుపోయి, “ఇది సామాన్యమైన విషయంకాదు స్వామీ” అన్నాను.

“అయితే, ఇంకా నువ్వు ఆర్థినరీ అనుకుంటున్నావన్నమాట” అన్నారు భగవాన్.

ఇక్కడ, మనం పప్పులో కాలేశామంటారే, అదే జరుగుతున్నది. అజ్ఞానం ఆవరిస్తుందో, మాయ కప్పుతుందో, భ్రాంతికమ్ముతుందోగాని కొన్నిసార్లు స్వామిని శరీరానికి పరిమితం చేసే పొరపాటు చేస్తుంటాము. మనం పొరపాట్లు చేసినా, సంకోచంతో, సంకుచితంగా ప్రవర్తించినా అందుకు ప్రధానమైన కారణం దేహభావం. ఈ దేహభావంవలన స్వామిని కేవలం దేహధారిగానే చూస్తూంటాం. కేవలం భౌతిక సామీప్యానికి ప్రాకులాడతాము. ఇటువంటి సంకుచిత భావంతో స్వామిని పరిపూర్ణంగా తెలుసుకోవడంగానీ, అనుభవించడంగానీ సాధ్యం కాదు. ఎన్నెన్నో మహిమలు, లీలలు కళ్ళారా చూశాం. కానీ, దేహభ్రాంతి మన కళ్ళని, మనస్సుని కప్పివేసి స్వామితత్వాన్ని అందుకోలేకుండా చేస్తున్నది. స్వామివారి దివ్యత్వాన్ని, వారి సందేశాన్ని ఆకళింపు చేసుకొని ఉంటే వారిని భౌతిక దేహానికి పరిమితం చేసే పొరపాటు ఎన్నటికీ జరగదు. అంతేగాక, ఎక్కడికో పోవడం, వేరెవరినో ఆశ్రయించడం, దేనినో ఆశించడం వంటివి కూడా జరగవు. కనుక, మనం స్వామి సందేశాన్ని సరిగా శ్రవణం చేయలేదేమో అనిపిస్తుంది.

తెరను దాగిన సత్యము

సుస్పష్టంగా తమ దివ్య అవతార ప్రయోజనాన్ని వ్యక్తపరచారు స్వామి. వారు ఏమన్నారంటే....

**కనుల కగుపడు దృశ్యంబు కాంచి మీరు
సత్యమిదియని ఎంచక సంబరమున**

తెరను దాగిన సత్యంబు తెలిసికొనగ

విశ్రమింపక నాతోడ వెడలిరండు

అంటే, ఈ మాయావరణము దాటి, శరీర మనో బుద్ధి చిత్త అహంకారముల ‘తెరను దాటి’ ఆత్మతత్త్వమును ‘తెలిసికొనగ’ ఎలాంటి తాత్పర్యము జాప్యము లేకుండా విశ్రమింపక నాతోడ వెడలిరండు అన్నారు. మనమేమో తెరను పట్టుకొని వ్రేలాడితే “దాగిన సత్యము” తెలిసే దెప్పుడు? స్వామి మనసుండి ఆశించిన స్థాయికి మనం ఎదిగేదెప్పుడు? అహంకార మమకార అభిమానములనే తెరను దాటలేక సత్యాన్ని అందుకోలేకపోతున్నాము. ఎందువల్ల? కంటికి కనబడే దృశ్యకల్పిత జగత్తును, “కనుల కగుపడు దృశ్యంబు గాంచి” మనము సత్యమని భావిస్తున్నాము.

భగవాన్ మనకు కరుణతో ‘సాకారం’గా దర్శన మిచ్చినా తమ ‘నిరాకార’ మూలాన్ని తెలియజేశారు. వారి మాటలను జ్ఞాపకం చేసుకుందాం. “పుష్పానికి ఆకారం ఉందికానీ, పరిమళానికి ఆకారం లేదు” అన్నారు. అంటే, ఈ సాకార పుష్పానికి ప్రధానం నిరాకార పరిమళం. నిరాకారమైన విద్యుత్తు కారణంగా సాకారమైన బల్బులు వెలుగుతున్నాయి. టైర్లకు, బెల్టాల్లకు ఆకారం ఉందికానీ, వాటిలో నిండిన గాలి నిరాకారమే కదా! కాబట్టి, నిరాకార తత్త్వమును ఆధారం చేసుకొనియే నామరూపాలు భాసిస్తున్నాయి, ప్రకాశిస్తున్నాయి. “ఏను దైవంబు తడ్చిన్న మేమి కాను, ఆ యఖండ పరబ్రహ్మమౌదు నేను...” అని స్వామి సెలవిచ్చినప్పుడు దాని అర్థం వారు నిరాకార నిర్గుణ పరబ్రహ్మమనే కదా!

జగత్తులో నామరూపాలపై మమకారం పెంచుకున్నాం, జగదీశ్వరునికూడా మనవలె భావిస్తున్నాం, అనుభవించాలనుకుంటున్నాం. మన దేహభావం, ప్రాపంచిక చింతన, అంతులేని కోరికలు పరమాత్మతత్త్వాన్ని మనం అందుకోలేకుండా చేస్తున్నాయి. ఇదే మహామాయ. బాబావారి దివ్యబోధనలను అనునిత్యం తలుచుకుంటూ ఉండాలి. క్షణక్షణానికి చెదిరే బెదిరే మనోతత్త్వాన్ని గమనిస్తూ ఉండాలి. ‘నాకు తెలుసు’ అనుకుంటే అహంకార మవుతుంది. ఆ తెలిసింది పుస్తకజ్ఞానమా? శృత

పాండిత్యమా? తెలిసేదెవరికి? అని ప్రశ్నించుకుంటే తెలిపోతుంది. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానము మనసుకు అందనిది కదా! ‘తెలుసు’ అనేది మనసుకే కదా! మనోగతమైనది అనుభవ జ్ఞానమెట్లవుతుంది! ఎవరి అనుభవమో నీది ఎట్లా అవుతుంది! నీ బదులు ఎవరైనా ఔషధం పుచ్చుకుంటే నీ రోగం నివారణ అవుతుందా? నీ రోగానికి నీవే ఔషధం పుచ్చుకోవాలి. నీ ఆకలికి నీవే తినాలి. ఈ మాటలు స్వామివారివే సుమా! నీ స్వానుభవంపై నీవు గ్రహించాలి. ‘బుకిష్ నాలెడ్జి’ అనేది స్వానుభవం కాదు. వేరొకరిది నీది కాదు. అరువుసొమ్ము మనది కాదు ఏనాటికైనా. ఈ ‘బుకిష్ నాలెడ్జి’ అంతా అదే! కాబట్టి, ‘తెలుసు’ అనుకోవడంకంటే ‘తెలుసుకుంటున్నాను’ అనుకోవడం వలన వినయం, విచారణ, ఆసక్తి, జిజ్ఞాస పెరుగుతాయి. అందుకనే స్వాధ్యాయం, స్టడీ సర్కిల్, సత్సాంగత్యం వంటివాటిని ప్రోత్సహించవలసి ఉంటుంది.

ఇదంతా ఎందుకు చెప్పవలసివస్తోందంటే, దేహ భావముచేత, “నాకు తెలుసు”, “నాకే తెలుసు”, “నాకు తెలియంది నీకెలా తెలుస్తుంది?” “నేను ఎన్నో ఏళ్ళు స్వామికి దగ్గరగా ఉన్నాను. నేను తెలుసుకోవలసింది ఇంకేదీ లేదు” అనే మౌఢ్యంలో పడిపోయే ప్రమాదముంది. వినడానికి ఓపిక ఉండదు. వింటే అహం దెబ్బతింటుంది. ఈ అమాయక, అజ్ఞాన, మాయావరణలో పడి వినడానికి కానీ, చదవడానికికానీ, సత్యశోధనకుగానీ, సాధనకుగానీ సిద్ధంగా లేము. వినయం, జిజ్ఞాస ఉండవలసిన స్థానంలో గర్వం, అహంకారం చోటుచేసుకుంటున్నాయి. శ్రద్ధ లోపిస్తున్నది. అప్రమత్తంగా ఉండాలి ఈ విషయంలో.

అసలు ఏ కారణంచేత మనకు ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం కలగడం లేదు? అని ప్రశ్న వేసుకుంటే, బాబావారి మాటల్లోనే ఉంది దీనికి సమాధానం.

“దుర్బుద్ధులు తలనున్న దూరులు విను చెవులున్న పొంచి చూచు కనులున్న పంచల విను మనసున్న వంచనగుణ చిత్తమున్న వంచించే పలుకున్న ఈ వికృతులు చూడగానే న్యాయమిక బ్రతుకదన్న ఏ గుణమును హృదయంబున నిలువదన్న”

స్పష్టంగా తేలిపోయింది కారణం. తలనిండా దుర్బుద్ధులు, చెవులు చాడీలు వినడానికి, మాటలు మోసగించడానికి ఉంటే ఇంక ఏ సుగుణమూ హృదయంలో నిలువడానికి వీలుకాదని తేటతెల్లమైంది. మన మనసు, మాటలలో ఉన్న దోషములే మనను ఆధ్యాత్మిక పరిజ్ఞానానికి దూరం చేస్తున్నాయి. భగవాన్ దివ్య జీవితమంతా ఆధ్యాత్మిక జ్ఞాన ప్రబోధయే! వారి లీలలు, మహిమలు, వారు చేపట్టిన కార్యకలాపాలూ, వ్యవస్థాపించిన సంస్థలూ అన్నీ మనలో ఆధ్యాత్మిక వికాసం గొనిరావడానికే అని గ్రహిస్తే మన తీరు వేరుగా ఉంటుంది.

మనం నిజమైన సాయి భక్తులం, సాధకులం అయితే ప్రప్రథమంగా మనోదోషాల్ని, మాలిన్యాల్ని పూర్తిగా తొలగించుకోవాలి. అప్పుడే మనకు జ్ఞానంపై దృష్టి, ఆసక్తి, అనురక్తి కలుగుతాయి. బాబావారు ఏమన్నారంటే,

**“మనసు మాలిన్యములనెల్ల మట్టుపెట్టి
పరమ పరిశుద్ధ భావముల్ పాదుకొల్ప
జ్ఞానదృష్టియు నేర్పడ కాననగును
విశ్వమంతయు ధర్మమై వెలుగు నిండు”**

కనుక, దోషం మనలోనే ఉన్నది. దీపం కొండెక్కుతున్నట్లు క్షణక్షణానికి మన జీవితము తరిగిపోతున్నది. ఇంక, సత్యాన్వేషణ, జ్ఞానప్రకాశం, ఆత్మావలోకనం ఎప్పుడు? “ఎంతకాలం ఎ,బి,సి...లు నేర్చుకునే స్థాయిలో ఉంటారు? పైక్లాసులకు పోయేదెప్పుడు?” అని ప్రశ్నించారు భగవాన్.

**“పనిపాటలందె మీ బ్రతుకంత తెల్లారె
ఇదియె జీవితమని ఎంచినార?
మూడు పూటల మీరు భుజియించి తృప్తిగా
ఇదియె జీవితమని ఎంచినార?
అలసట తీరగా హాయిగా నిదురించి
ఇదియె జీవితమని ఎంచినార?
ఇందుకా దేవుడు ఈ జన్మనిచ్చినాడు?”**

జీవిత పరమార్థాన్ని విస్మరించి లౌకిక వ్యవహారాలలో కాలాయాపన చేస్తుంటే ఇంక సాధనలో ప్రవేశించే

దెప్పుడు? మన స్వామి బోధించినంత సులువుగా, సూటిగా, తేనెలూరు పలుకులతో జ్ఞానబోధ చేసేవారు మరొకరు లేరు. మహామహా పండితులు, వైజ్ఞానికులు, దేశవిదేశాలకు చెందిన మేధావులు వారికి పాదాక్రాంతు లైనారంటే, అందుకు కారణం వారి ఆదర్శ జీవితం, దివ్య సందేశాలు; ప్రేమమయమైన, నిస్వార్థమైన, ఏ షరతులూ లేని అపార కరుణ; విశ్వమానవ సంక్షేమ కార్యక్రమాలే కదా!

“మేటర్ మరియు ఎనర్జీ” రెండూ ఒకటే. పరస్పరం మారేవే! సృష్టి రహస్యం ఇదే” అన్నారు భగవాన్ ఒక పర్యాయం విద్యార్థులతో సంభాషిస్తూ. ఆరోజున స్వామి గ్రహాలు, గ్రహాంతరాలు, సూర్యచంద్రనక్షత్ర మండలాల గురించి వివరిస్తూంటే మతిపోయింది అందరికీ! జ్ఞానమే సాయి. ఆత్మయే జ్ఞానము. ఈ సూక్ష్మమును గ్రహించలేక పోతున్నాము. ఎందువలన అంటే మనలో చిత్తశుద్ధి లోపించడమువలన. స్వామే సెలవిచ్చారు:

**“చిత్తశుద్ధి లేని రిత్త సాధకులకు
ఆత్మతత్వమెట్లు అలవియగును
ఆత్మతత్వ మబ్బు అతిశుద్ధ బుద్ధికే
సత్యమైన బాట సాయిమాట”**

చిత్తశుద్ధి ఉంటేనే ఆత్మతత్వమబ్బుతుంది అని సూటిగా తెలియజేశారు భగవాన్. కనుక, భగవాన్ మనపై ఎంతో దయతో తెలియజేస్తున్న ఆ ‘తెరను దాగిన సత్యమును’ తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నిద్దాం. “నా ముందు నడువ కండి, మీరు దారితప్పవచ్చు. నా వెనుక నడువకండి, మీరు నన్ను అందుకోలేకపోవచ్చు. నాతో కలసి నడవండి” అన్నారు భగవాన్. “నాతోడ వెడలి రండు” అంటే ఇదే కదా! “ఏను దైవంబు, తడ్చిన్నమేమి కాను” అన్న స్వామి సత్య ప్రకటనను పదేపదే నెమరు వేసుకుందాం. శ్రద్ధ, భక్తి పెరుగుతాయి. “ఆ అఖండ పరబ్రహ్మము” చెపుతున్నది గ్రహిద్దాం. వారు ప్రబోధిస్తున్న ఆత్మతత్వ రహస్యాలను చిత్తశుద్ధితో గ్రహించి అద్వైత భావనలో వారిలో ఐక్యమవుదాం.

(సశేషం)

“వాని ధోతీ వెనుకభాగం సరిగా లేదు. సరిచేయండి” స్వామి అన్న ఆ మాటలతో ఖంగుతిన్నాము.

అది 2006వ సంవత్సరం, జనవరి నెల. ‘స్పార్డ్స్ మీట్’లో భాగంగా శ్రీకృష్ణ రాయబారం నాటికను సాయికుల్యంత్ సభామండపంలో స్వామి దివ్య సమక్షాన ప్రదర్శించాలని విద్యార్థులం కొందరం సిద్ధమయ్యాయి. నాటిక ప్రదర్శనకు ముందు మేకప్ తో అందరం భజన మందిరంలో కూర్చుని స్వామి రాకకై ఎదురు చూడసాగాము. స్వామి చిరునవ్వులు చిందిస్తూ భజన మందిరంలోకి ప్రవేశించి, ఎంతోసేపు మా అందరితో ముచ్చటించారు. ప్రతి నటుడినీ ఆశీర్వదించారు.

ఊహించని మా అదృష్టానికి, నాటికపై స్వామి చూపిస్తున్న ఆసక్తికి పొంగిపోయి, “కురుసభలో శ్రీకృష్ణుడు చూపించే విశ్వరూపం ఇప్పుడొకసారి చూస్తారా స్వామీ?” అని అడిగే సాహసం చేశాను. ఆ విశ్వరూపం రూపకల్పనకై మేమంతా ఎంతో శ్రమించాము. స్వామి, “తప్పకుండా” అనడంతో వెంటనే శ్రీకృష్ణ పాత్రధారి, అతని ప్రతిరూపాలుగా వేషాలు ధరించిన మరికొందరు విద్యార్థులు విశ్వరూప దృశ్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తున్న భంగిమలో స్వామి ఎదుట నిలబడ్డారు. వారిని స్వామి సునిశితంగా చూడ సాగారు. భజనహారంతా నిశ్శబ్దం. స్వామి ఏమి చెబుతారో అన్న ఆత్రుత. స్వామి ప్రక్కన కూర్చుని ఉన్న నన్ను చూసి, (శ్రీకృష్ణ పాత్రధారిని ఉద్దేశిస్తూ) **“కాలు దగ్గర వాని ధోతీ వెనుకభాగం**

సాయి విద్యార్థి దివ్యస్మృతులు:

విశ్వరూప సందర్భనం

వై. శ్రీరంగనాథరాజు

సరిగాలేదు. దానిని సరిచేయండి అంటూ బయటికి వెళ్ళారు. దగ్గరికి వెళ్ళి పరీక్షగా చూస్తే తప్ప అది కనబడదు. అంత చిన్న పొరపాటును కూడా స్వామి గమనించారే అని మేమంతా ఆశ్చర్యపోయాము. ఆ తరువాత సాయికుల్యంత్ హాలులో నాటిక ప్రదర్శన స్వామి దయతో అద్భుతంగా జరిగింది. స్వామి ఎంతో ఆనందించారు. ఆ తరువాత దాదాపు వారంరోజుల వరకు పిల్లలవద్ద, అధ్యాపకులవద్ద ఆ నాటికను గురించి ఎంతో పొగడుతూ వచ్చారు. అందునా ఆ విశ్వరూపంగురించి ప్రత్యేకంగా ప్రశంసించారు.

కొన్ని నెలలు గడిచాయి. ఒకనాటి సాయంకాలం స్వామివారు ఒక ప్రొఫెసర్ గారిని విద్యార్థులనుద్దేశించి మాట్లాడవలసిందిగా ఆదేశించారు. “సాయికుల్యంత్ హాలులో అతిరుద్ర మహాయాగం జరుగుతోంది. వేలాది భక్తులతో సభాస్థలి కిటకిటలాడుతోంది. ఆ యజ్ఞానికి ఏర్పాట్లుచేసిన

బెంగళూరు సోదరుడు భక్తుల తరపున ప్రార్థనగా, 'స్వామీ, మీరు ఈ పదకొండు రోజులూ యజ్ఞం పర్యవేక్షించడానికి రావాలి' అని ప్రార్థించాడు. అతని ప్రార్థన ఆలకిస్తూ స్వామి ఎదురుగా ఉన్న యజ్ఞకుండంవైపు వ్రేలెత్తి చూపించారు. వెనుకకు తిరిగి ఆ సోదరుడు యజ్ఞకుండాన్ని చూస్తే అతనికంతా బాగానే కనపడింది. అర్థంకాలేదన్నట్లుగా స్వామివైపు చూశాడు. స్వామి మళ్ళీ వ్రేలెత్తి అదే ప్రదేశాన్ని చూపించారు. ఈసారి ఆ సోదరుడు లేచి యజ్ఞకుండం దగ్గరకు వెళ్ళి చూశాడు. ఎంతో చక్కగా అలంకరించిన ఆ కుండం చుట్టూ ఏ పొరపాటూ కనబడలేదు. స్వామి మరల వ్రేలెత్తి చూపించడంతో అతను ఎంతో క్షుణ్ణంగా ఆ కుండాన్ని పరిశీలించసాగాడు. అప్పుడు అతని కంటికి తట్టింది - యజ్ఞకుండం చుట్టూ అలంకరణగా కట్టిన పూలమాలలో ఒక పూవు ప్రక్కకు జరగడంవలన లోపలి దారం కనబడుతోంది. వెంటనే దానిని సరిచేశాడు" అంటూ ఆ ప్రొఫెసర్ గారు చెబుతున్న మాటలను మేము

ఎంతో ఆసక్తిగా వింటున్నాము. అక్కడే కూర్చుని వింటున్న స్వామి వెంటనే మాట కలుపుతూ, "స్వామికి కావలసింది క్వాలిటీ! మీరు ఏ పని చేసినా పరిపూర్ణంగా చేయడమే మీకు స్వామిపై ఉన్న ప్రేమకు నిదర్శనం" అన్నారు.

అప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది, స్వామి ఆనాడు శ్రీకృష్ణ పాత్రధారి పాదందగ్గర ధోతీమడతను సరిచేయడమనే చిన్న విషయాన్ని కూడా ఎంతగా పట్టించుకున్నారో! నాటికలో విశ్వరూపం చక్కగా చూపించడం ఎంత ముఖ్యమో ఆ ధోతీ మడత సరిగా ఉండడంకూడా అంత ముఖ్యమే. యజ్ఞకుండంలోని ఆ అనలం ఎంత పవిత్రమో దానిచుట్టూ ఉన్న అలంకరణ దోషరహితంగా ఉండడం కూడా అంత ప్రధానమే! మనం చేసే ప్రతి పనిని స్వామికి పూజగా చేసినప్పుడు ఇది ముఖ్యం, ఇది కాదు అన్న భావాలు మనసును వీడతాయి. అప్పుడు హృదయంలో యజ్ఞకాంతి ప్రజ్వరిల్లుతుంది. ఆ వెలుగులో అంతటా స్వామి విశ్వరూపం సాక్షాత్కరిస్తుంది. ❖

కొత్త ప్రచురణ

శ్రీ సత్యసాయి అష్టాంగ యోగ ప్రకాశిక (కోడ్ నెం. 14336)

సంకలనం: ముదిగొండ సత్యసాయి

ఉపనిషత్ జ్ఞానము ననుసరించి పరబ్రహ్మ విషయికమగు అపరోక్ష జ్ఞానమును రాజయోగానుసారము యమనియమాసన ప్రాణాయామ ప్రత్యాహార ధారణ ధ్యానసమాధులను అష్టాంగములందు ఇమిడ్చి ఈ గ్రంథమున చెప్పబడినది. ఇందులో ఉన్నదంతా భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయి బాబావారి రచనలు, దివ్యోపన్యాసాలనుండి సమకూర్చినదే. ఇది పతంజలి దర్శించిన అష్టాంగ యోగ జ్ఞానాన్ని ప్రకాశింపజేస్తున్నది. అందుకే దీనిని "శ్రీ సత్యసాయి అష్టాంగ యోగ ప్రకాశిక"గా పేర్కొనడం జరిగింది. అనేక యోగ విజ్ఞాన అంశాలు, వాటిలో దాగి ఉన్న

రహస్యాలు, వాటిని ఆచరించటానికి మెళకువలు ఉన్న ఈ గ్రంథం యోగాభ్యాసకులకు, అధ్యాపకులకు, విద్యార్థులకు ఉన్నత శ్రేణి పాఠ్యపుస్తకంగా ఎంతగానో ఉపయుక్తంగా ఉంటుంది. **1/8 డెమీ సైజు, 318 పేజీలు, వెల: రూ॥ 85, పోస్టేజి (భారతదేశంలో) రూ॥ 30 (ఒక పుస్తకానికి)**

ప్రాప్తిస్థానము: శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, ప్రచురణల విభాగము, ప్రశాంతి నిలయం - 515134

మిగిలిన వివరాలకు సంప్రదించవలసిన ఇమెయిల్ అడ్రస్: orders@sssbpt.org

సాయి అవతార లీలా వైభవం:

నాస్తికత్వం నుండి సాయితత్వంలోకి...

అ

కోవెలమూడి సీతారామయ్య

బు

“నాస్తికులు మొగ్గలవంటివారైతే ఆస్తికులు వికసించిన పుష్పాలు. ఆ మొగ్గలు నేడు కాకపోతే రేపటికైనా వికసించి సుగంధాన్ని వెదజల్లుతాయి” అన్నారు భగవాన్. **God is nowhere** (దేవుడెక్కడా లేడు) అన్న నాస్తిక భావాలతో ముకుళిత హృదయులై, కేవలం తమ తండ్రి శ్రీ రామబ్రహ్మంగారి (బృందావన్ ఆశ్రమం కేరటేకర్గా చిరకాలం సేవలందించిన సాయి భక్తాగ్రగణ్యులు) ప్రోద్బలంవలన 1956లో స్వామి సన్నిధికి వచ్చిన సీతారామయ్యగారు భగవాన్ బాబావారి దివ్యదర్శన సంభాషణలతో ఉత్తేజితులై, భక్తిసౌరభాలను వెదజల్లే వికసిత హృదయులై **God is now here** (దేవుడు ఇప్పుడు ఇక్కడే ఉన్నాడు) అంటూ భగవాన్ కి పాదాక్రాంతులైన అద్భుత వృత్తాంతం వారి మాటల్లోనే.....

శిరిడీ సాయి భక్తులైన మా నాన్నగారు శిరిడీ సాయియే పుట్టపర్తిలో శ్రీ సత్యసాయిగా మళ్ళీ అవతరించారని తెలుసుకొని 1953లో పుట్టపర్తి వచ్చారు. మా నాన్నగారిని చూస్తూనే స్వామి, “ఏం రామబ్రహ్మం! ఎప్పుడొచ్చావు?” అని అడిగారు. “నా పేరు ఈయనకెలా తెలుసు?” అని మా నాన్నగారు ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ తరువాత ఆయన ఇక్కడున్న నాలుగు రోజుల్లో స్వామి చేసిన అనేక అద్భుత మహిమల్ని చూశారు. ఒక పేషంటుకి టాన్సిల్స్ ఆపరేషన్ చేయడం, మరొకరికి అపెండిసైటిస్ ఆపరేషన్ చేయడం, భక్తుల కష్టనష్టాలను తీర్చడం.... ఇవన్నీ చూసిన తరువాత వీరు శిరిడీ సాయిబాబావారి పునరవతారమేనన్న నమ్మకం కలిగి, ఇక్కడినుండి స్వామి ఫోటో ఒకటి తెచ్చి మా పూజగదిలో పెట్టారు.

అప్పటికి నేను కమ్యూనిస్టు సిద్ధాంతాలచేత బాగా ప్రభావితుడనై దేవుడంటే అసలు నమ్మేవాణ్ణి కాదు. స్వామి మహిమలగురించి మా నాన్నగారు చెప్పిన మాటల్ని ఏవో కట్టుకథలని కొట్టిపారేశాను. అప్పటికి నేను మెట్రీక్యులేషన్ పూర్తిచేసి ఇంటర్మీడియట్ మధ్యలో మానేశాను. ఆరోజుల్లో నాకు వాహనాలు డ్రైవ్ చేయడం

అంటే చాలా సరదా. మా నాన్నగారుకూడా నా డ్రైవింగ్ ని ఇష్టపడేవారు. వారు ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలంటే నేనే కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ తీసుకువెళ్ళేవాడిని.

1956లో మా నాన్నగారు తీవ్రంగా అస్వస్థులై కోలుకున్న తరువాత ఒకరోజున, “కారు సిద్ధం చేయ్, పుట్టపర్తికి వెళ్ళి స్వామిని దర్శించుకొని వద్దాం” అన్నారు. కానీ నాకు స్వామి అంటే నమ్మకం లేదు కదా! “నేను రాను, మీరొక డ్రైవర్ ని పెట్టుకొని వెళ్ళిరండి” అన్నాను. డ్రైవర్ ని పెట్టుకుని వెళ్ళడం ఇష్టం లేక ఆయన తన ప్రయాణాన్ని కేన్సిల్ చేసుకుంటానన్నారు. అప్పుడే అనారోగ్యంనుండి కోలుకుంటున్నారు కాబట్టి, ఆయన కోరిక తీర్చడం ధర్మమని భావించి, “నాన్నగారూ! నేను వస్తా. కానీ, అక్కడికి వెళ్ళిన తరువాత భజన చెయ్యి, పూజ చెయ్యి, కొబ్బరికాయ కొట్టు ... ఇలాంటివి చెప్పకూడదు. ఈ షరతుకు ఒప్పుకుంటే నేను వెంట ఉండి మిమ్మల్ని తీసుకువెళతా” అన్నాను. ఆయన సరే అన్నారు.

కారులో మేము ప్రశాంతి నిలయంలోకి ప్రవేశించగానే నాకు మందరం మొదటి అంతస్తులో ఎదురుగా బుద్ధుడి విగ్రహం కనిపించడంతో కాస్త ఆసక్తి కలిగింది.

ఎందుకంటే నాకు బుద్ధుడన్నా, ఆయన ఉపదేశాలన్నా చాలా ఇష్టం. మేము కారు దిగేలోపల స్వామి మందిరం నుండి బయటికి వచ్చి ఎంతో ప్రేమగా మా నాన్నగారిని పలకరించారు. మందిరానికి సమీపంలో ఉన్న ఒక గదిలో ఉండమని చెప్పి అకామడేశన్ కూడా ఇచ్చారు. నన్ను చూశారుకానీ అప్పుడు పలకరించలేదు.

ఆరోజున నేను ప్రశాంతి నిలయంలో అటూ ఇటూ తిరుగుతూంటే పెద్దపెద్ద శ్రీమంతులు చెట్లకు నీళ్ళు పోస్తూ, చీపుర్లు పట్టుకుని ఆశ్రమ ప్రాంగణం ఊడుస్తూ కనిపించారు. తమ ఇళ్ళల్లోనైతే వాళ్ళు ఇక్కడి పుల్ల అక్కడ పెట్టే రకం కాదు. అటువంటి కోటీశ్వరులు ఇక్కడ ఎంతో నిరహంకారంగా సేవచేస్తూ కనిపించడంతో చాలా ఆశ్చర్యమేసింది. అక్కడ మందిరం పోర్టికోలో ఒక వ్యాన్ కనిపించింది. దానిని క్లీన్ చేస్తున్న డ్రైవర్ దగ్గరకెళ్ళి అడిగితే, ఆ వ్యాన్లో ప్రతి రోజూ ఉదయం 8 గంటలనుండి సాయంత్రం నాలుగు గంటలవరకు ఇద్దరు డాక్టర్లు, నర్సులు మందులు, ఇంజెక్షన్లు తీసుకొని చుట్టుప్రక్కల గ్రామాలకు వెళ్ళి రోగులకు ట్రీట్మెంటు చేసి వస్తారని చెప్పాడు. ఎవరికైనా ఆపరేషన్లు అవసరమైతే వారిని కర్నూలుకో, అనంతపురంకో తీసుకువెళ్ళి ఆపరేషన్ కూడా చేయిస్తారని అతను చెబుతుంటే, “ఓహో, బాబా మెడికల్ సర్వీస్ బాగా చేస్తున్నారే!” అనుకున్నాను. ఇంకాస్త ముందుకు వెళ్ళేసరికి అక్కడొక బిల్డింగు కడుతున్నారు. అది గ్రామప్రజలకోసం స్వామి కట్టిస్తున్న ఆసుపత్రి అని తెలిసింది. అక్కడ సేవ చేస్తున్నవారితో కలసి నేనుకూడా ఒక గంటసేపు సేవ చేశాను. ఆ హాస్పిటల్కి ఆంధ్రప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రి వచ్చి ప్రారంభోత్సవం చేయనున్నారని తెలిసింది.

మరుసటిరోజు మధ్యాహ్నం మేము భోజనం చేస్తున్న సమయంలో అనుకోకుండా స్వామి మా గదికి విచ్చేశారు. నేను లేచి వారికొక స్ట్టాలు వేయబోతుంటే, “లేవకండి, భోజనం చేయండి” అంటూ వారే స్వయంగా మాకు ఆహార పదార్థాలు వడ్డిస్తూ కాసేపు మాతో ప్రేమగా మాట్లాడారు. “ఇదేమిటి, ఈయన భగవంతుడంటారు. ఇంత సింపుల్గా ఉన్నారే!” అనుకున్నాను.

ఆరోజు సాయంత్రం మందిరంలో భజన జరుగుతోంది. అదేమిటో చూద్దామని వెళ్ళి కూర్చున్నా. భజన పాటలు శ్రావ్యంగా వినిపిస్తుంటే నా మనస్సు పరిపరివిధాలుగా యోచించసాగింది. “తల్లి, తండ్రి, గురువు, దైవం అంటారు కదా! అసలు దేవుడంటే ఎవరు? దేవుడనేవాడు ఉన్నాడా?” అన్న మీమాంస నాలో ప్రారంభమైంది. భజన జరిగినంతసేపు ఏదో తెలియని అంతర్మథనంతో నా కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షిస్తునే ఉన్నాయి. భజన తరువాత హారతి ఇచ్చారు. బయటి దేవాలయాల్లో మాదిరి హారతి పళ్ళెంలో దక్షిణ పెట్టాల్సిన అవసరం ఇక్కడ లేదని గమనించాను. శరగోపం, హుందీలు వగైరా ఇక్కడ లేవు. భజన తరువాత ఎవరికి వారు ప్రశాంతంగా నిద్రమించారు. మందిరం బయట సర్వమత సమైక్యతా చిహ్నం కనిపించింది. అంటే, బాబా మతసామరస్యాన్ని ప్రబోధిస్తున్నారని అర్థమైంది. మొత్తం మీద స్వామి భగవంతుడవునా కాదా అనే మాట అటుంచి ఆయన పేదలకు సహాయం చేస్తూ అనేక సేవలు నిర్వహిస్తున్న మహానుభావుడనే అభిప్రాయానికి వచ్చాను.

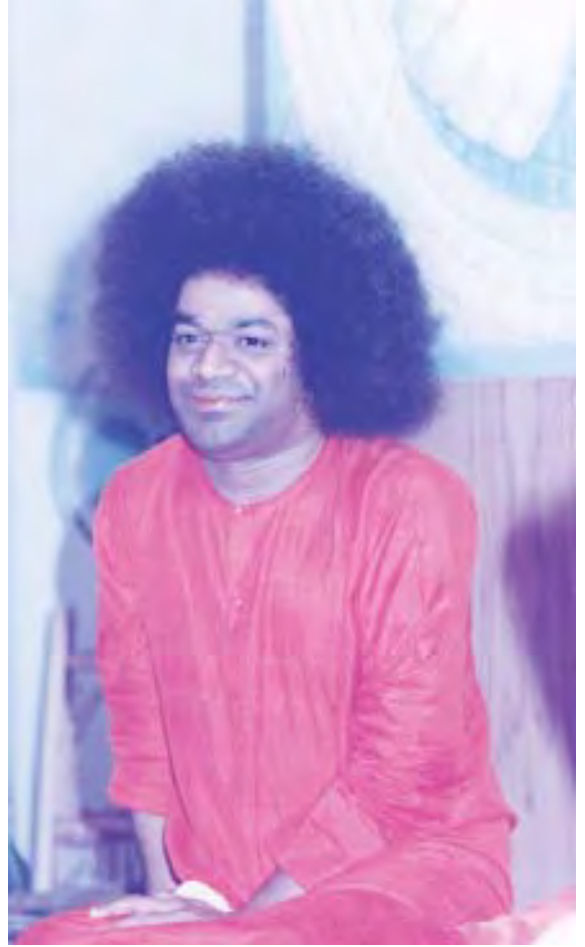
రెండు రోజుల తరువాత మేము తిరుగు ప్రయాణమవుతుంటే స్వామి అందరికీ పాదసమస్కారా లిచ్చారు. నేను మాత్రం ఊరికే నమస్కారం పెట్టానుకానీ పాదసమస్కారం చేసుకోలేదు. ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిన తరువాత ఒకరోజు నాన్నగారు, “బాబాగురించి ఏమిట్రా నీ అభిప్రాయం?” అని అడిగారు. “ఆయన గొప్ప సోషల్ సర్వీసు చేస్తున్నారు. అది నాకు నచ్చింది” అన్నాను. “ఆయన చేసే సోషల్ సర్వీసు నచ్చితే నీవు కూడా వెళ్ళి పాల్గొనవచ్చు కదా! ఇక్కడ ఖాళీగా ఉండి ఏం చేస్తావు?” అంటూ ఒక వెయ్యి రూపాయలు నా జేబులో పెట్టారు.

మరుసటిరోజు రైళ్ళు, బస్సులు మారుకుంటూ కొత్తచెరువువరకు వచ్చి అక్కడినుండి కాలినడకన సాయంత్రం ఐదు గంటలకి పుట్టపర్తి చేరుకున్నాను. స్వామి నన్ను చూస్తూనే, “సర్వీసు చేయడానికి వచ్చావా?” అని అడిగారు. ఈయనకెలా తెలిసిందబ్బా అనుకుంటూ “అవును స్వామీ” అన్నాను. “చూడు, బయటొక చిన్న హోటల్ ఉంది. అక్కడికి వెళ్ళి స్నానం చేసి భోజనం

చేసిరా. నిన్ను ఇక్కడ ఎవరూ పూజ చేయమనరు, భజన చేయమనరు, కొబ్బరికాయ కొట్టమనరు. హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి సేవ చేసుకో” అన్నారు. నేను ఇంటిదగ్గర మా నాన్నగారితో అన్న మాటలు అక్షరం పొల్లుపోకుండా స్వామి మళ్ళీ రిపీట్ చేయడంతో ఆశ్చర్యపోయాను. ఆలోచనలో పడ్డాను.

ప్రతిరోజు హాస్పిటల్ దగ్గర సేవకు వెళ్ళేవాడిని. సాయంత్రం అందరూ భజనకు వెళితే నేను ఇంకో గంటసేపు అక్కడే ఉండి సేవ చేసేవాడినిగాని, భజనకు మాత్రం వెళ్ళేవాడిని కాదు. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు స్వామి అక్కడికి వచ్చారు. నన్ను పిలిచి ఒక వేడివేడి బాదుషా సృష్టించి చేతిలో పెట్టారు. దానినుంచి పెద్దపెద్ద ముక్కలు విరిచి అక్కడ సేవచేస్తున్న ఇరవై మందికి పంచిపెట్టారు. అంతమందికి పంచిపెట్టిన తరువాతకూడా ఇంకా నా చేతిలో ఒక పెద్ద ముక్క మిగిలి ఉంది! “అది అలాగే ఉంటుందా? లేకపోతే తరువాత మాయమైపోతుందా? చూద్దామ”న్న ఆలోచనతో నేను దానిని కర్చీఫ్‌లో చుట్టి జేబులో పెట్టుకోబోతుంటే, “ఏయ్ రామూ, అదేమీ మాయమయ్యే పదార్థం కాదు. తిను” అని స్వామి అనడంతో గత్యంతరం లేక దానిని నోట్లో వేసుకున్నాను. దాని మాధుర్యం వర్ణనాతీతం.

స్వామి మరుసటిరోజు కూడా వచ్చి ఒక పటికబెల్లం ముక్క సృష్టించి ఆయనే స్వయంగా మళ్ళీ అందరికీ పంచిపెట్టారు. తరువాత మాతో మాట్లాడుతూ, “ఇది అనంతపురం జిల్లాలోనే పెద్ద హాస్పిటల్ అవుతుంది. ఇక్కడ ఎక్స్‌రే యూనిట్‌కూడా పెడతాము” అన్నారు. “ఎక్స్‌రే యూనిట్ ఎట్లా పెడతాడీయన? కరెంటే లేదు ఈ ఊళ్లో” అని నేననుకుంటుంటే స్వామి నావైపు తిరిగి, “త్వరలో ఇక్కడ కరెంటు వస్తుంది. అంతవరకు జనరేటర్‌తో దీనిని ఆపరేట్ చేస్తాము” అన్నారు. “అంతేకాదు. ఇక్కడ పెద్ద బస్టాండు వస్తుంది, రైల్వే స్టేషను వస్తుంది, ఎయిర్‌పోర్టుకూడా వస్తుంది” అని అప్పుడే చెప్పారు. పుట్టపర్తికి కాలిబాటకూడా సరిగాలేని ఆరోజుల్లో స్వామి బస్టాండు వస్తుంది, ఎయిర్‌పోర్టు వస్తుంది అంటుంటే నాకు నమ్మశక్యం కాలేదు.

ఆ మరుసటిరోజు మధ్యాహ్నం రెండున్నర గంటలకు మా ఇరవైమందినీ భజన మందిరానికి రమ్మన్నారు. స్వామి మాకు ఎదురుగా క్రిందే కూర్చుని మాతో సంభాషిస్తూ, “నేను భగవంతుడిని. మీకు అనుమానం వద్దు. రామూడు, కృష్ణుడు లాంటి అవతారం నాది. ఈ అవతారంలో దుష్టులను శిక్షించను, వారిని మంచి మార్గంలోకి మళ్ళించడమే నా పని. దీనికోసం నేను మిరకిల్స్ చేస్తాను. కష్టాలు తీరుస్తాను. అందువల్ల జనం నాదగ్గరకి బాగా వస్తారు. అప్పుడు వాళ్ళకి జ్ఞానబోధ చేసి మంచిమార్గంలో పెడతాను. మీరంతా మంచి మార్గంలో ఉండాలి. మంచి పనులు చేయాలి. సోషల్ సర్వీస్ చేసినంతమాత్రాన సరిపోదు. మనసు ఆహ్లాదంగా ఉండాలంటే మంచి భావాలు పోషించుకోవాలి. దైవచింతన చేయాలి” అన్నారు.

స్వామి మాటలు నాపై ఎంతో ప్రభావం చూపాయి. మరుసటిరోజు సాయంత్రం హాస్పిటల్ దగ్గర సేవ తరువాత నేను కూడా భజనకు వెళ్ళాను. భజన మధ్యలో స్వామి నన్ను బయటికి పిలిచారు. “రామూ, నీకు దేవుడంటే ఎందుకు నమ్మకం లేదు?” అని అడిగారు. “స్వామీ, వివేకానందుడంతటివాడే దేవుణ్ణి ప్రత్యక్షంగా చూడలేకపోయాడు కదా! ఇంక మేమెలా చూడగలం? పైగా గుళ్ళుగోపురాలకు వెళ్ళి, పూజాపునస్కారాలు చేసేవాళ్ళలో సాటి మనుషులకు సహాయపడే గుణం నాకు కనిపించలేదు. పైపెచ్చు అలాంటివాళ్ళు మోసాలు చేయడంకూడా చూశాను. అందుకనే నాకు దేవుడిపైన, పూజలపైన విశ్వాసం పోయింది” అన్నాను. “నువ్వు గాలిని చూడగలవా?” అని అడిగారు. “లేదు స్వామీ” అన్నాను. “కంటికి కనిపించకపోయినా గాలిని నీవు ఎలా అనుభవిస్తున్నావో అలాగే దైవశక్తిని కూడా అనుభవిస్తున్నావు” అన్నారు. “నీకు కలవరింతలు వస్తాయా?” అని అడిగారు. “వస్తాయి స్వామీ” అన్నాను. “నీవు కలవరించేటప్పుడు నీకు తెలుస్తుందా?” అని అడిగారు. “తెలియదు స్వామీ” అన్నాను. “ఓహో, నీవు కలవరించినట్లు నీకే తెలియదు. ప్రక్కనున్నవాళ్ళు చెబితే నమ్ముతున్నావు. అట్లాగే మీ పెద్దలు దేవుడున్నాడని చెబితే ఎందుకు నమ్ము? ఉగ్గుపాలతో మీ తల్లిదండ్రులు నేర్పించేమిటి? రామా, కృష్ణా అనే కదా! కొంత వయస్సు వచ్చేటప్పటికి అది మీరెందుకు మరచిపోతున్నారు? అహంకారమా? సహవాస దోషమా?” అని గట్టిగా మందలించారు.

ఆ తరువాతి రోజు డా॥ సీతారామయ్యగారిని, నన్ను ఇద్దరినీ స్వామి తమ గదిలోకి పిలిచారు. హాస్పిటల్ కోసం ఏవో సామాన్లు వచ్చాయి, ఆ పెట్టెలను ఓపెన్ చేయండన్నారు. వాటిని తెరిచి చూస్తే రకరకాల వైద్య పరికరాలు కనిపించాయి. “ఏం సీతారామయ్యా, ఏమిటి ఇవన్నీ?” అని అడిగారు స్వామి. “పేషంట్లకి ఆపరేషన్ చేయడానికి ఉపయోగించే పరికరాలివి స్వామీ” అన్నాడాయన. “ఓహో, మీరు ఆపరేషన్లు చేయాలంటే ఇవన్నీ కావాలా! మరి నేను ఆపరేషన్ చేయాలంటే ఇవన్నీ

అక్కర్లేదే” అన్నారు. “నేను టాన్సిల్స్ ఆపరేషన్ చేయడం, అపెండిసైటిస్ ఆపరేషన్ చేయడం నువ్వు చూశావు కదా” అన్నారు. “స్వామీ, మీరు సాక్షాత్తు భగవంతుడు కాబట్టి, మీకివన్నీ అక్కర్లేదు. మేము మానవమాత్రులం కదా” అన్నాడాయన. స్వామి నావైపు చూసి, “చూశావా!” అన్నట్లుగా చిరునవ్వు చిందించారు.

ఆ తరువాత హాస్పిటల్ దగ్గర సేవ చేస్తున్న మా ఇరవైమందిని పిలిచి, “హాస్పిటల్ నిర్మాణం పూర్తి కావచ్చింది. ఇంక మీరు అక్కడ సేవచేయనక్కర్లేదు. ఇక్కడ నిలయంలో అక్కడక్కడ కనిపించే పిచ్చిమొక్కల్ని పీకేసి, చెత్తాచెదారం తొలగించి శుభ్రం చేయండి” అన్నారు. నిలయాన్ని శుభ్రం చేయడానికి రెండు రోజులు పట్టింది. మా పని పూర్తయిన ఓ గంటలో హాస్పిటల్ సామాన్లతో ఒక లారీ వచ్చింది. గోపురం గేటు దాటి మందిరంలోకి మళ్ళుతుంటే లారీ వెనుక భాగం ఒక ఆర్చికి గట్టిగా తాకడంతో అది కూలిపోయింది. అదృష్టవశాత్తు లారీకిగాని, సామాన్లకుగాని, అక్కడున్న మనుషులకుగాని ఎలాంటి ప్రమాదం జరగలేదు. స్వామి కోప్పడతారేమోనని డ్రైవర్ వణికిపోతుంటే స్వామి మేడదిగి వచ్చి, “ఇందులో నీ తప్పేమీ లేదు. ఇక్కడ రోడ్డు చిన్నదైపోయింది. నీ లారీ పట్టలేదు. అందువల్ల అది పడిపోయిందే! ఏమీ భయపడకు” అని ధైర్యం చెప్పారు. ఇదంతా తీసేసి శుభ్రం చేయండని మాతో చెప్పి మేడపైకి వెళ్ళిపోయారు. క్రింద చెల్లాచెదురుగా పడిన మట్టిపెళ్ళల్ని తీసేశాంకానీ, ‘బీమ్’ని తొలగించడం మాకు సాధ్యం కాలేదు. మేడపైనుండి స్వామి, “తొయ్యండి, తొయ్యండి” అన్నారు. ఎంత ప్రయత్నించినా అది కదలలేదు. మేడదిగి మావద్దకు వచ్చి, “ఊ.. తొయ్యండి, తొయ్యండి” అన్నారు మళ్ళీ. మా శక్తినంతా కూడదీసుకుని ఇరవైమందిమీ కలసి ప్రయత్నించినా లాభం లేకపోయింది. మా అవస్థ చూసి స్వామి గట్టిగా నవ్వారు. తక్షణమే ఆ బీమ్ ముక్కలు ముక్కలైపోయింది!! నా కళ్ళను నేనే నమ్మలేకపోయాను. “అ, ఇప్పుడు తీసేయండి” అని చెప్పి స్వామి మేడపైకి వెళ్ళిపోయారు.

(ఇంకా ఉంది)

అవతారమూర్తితో ఆనందయాత్ర:

తమిళనాడు 'దైవనాడు'గా మారిన వేళ...

ఆ

మేజర్ జనరల్ (రి) ఎస్.పి. మహదేవన్

ఐ

అపారమైన ప్రేమ వాత్సల్యములతో, భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు నన్ను అనేకమార్లు ప్రయాణాల్లో వెంట తీసుకు వెళ్ళారు. తమిళనాడు రాష్ట్ర శ్రీ సత్యసాయి సేవాసంస్థ అధ్యక్షునిగా ఉన్న పదిహేనేళ్ళ కాలంలో ఎన్నోమార్లు స్వామితో కారులోనూ, విమానంలోనూ ప్రయాణం చేసే భాగ్యం నాకు కలిగింది. ఆ దివ్య స్మృతులను మీతో పంచుకుంటున్నాను.

1982లో స్వామి నన్ను ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్ విమానంలో తిరుచిరాపల్లికి తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ సమావేశమైన వేలాది భక్తులనుద్దేశించి భగవాన్ దివ్యానుగ్రహభాషణం ప్రసాదించారు. తిరుచిరాపల్లి నుంచి కారులో మదురై చేరుకున్నాం. మదురైలో జిల్లా కలెక్టర్ కార్యాలయం ముందున్న మైదానంలో వేచి ఉన్న భక్తులకు స్వామి దర్శనభాగ్యం ప్రసాదించారు. స్వామి తమతో వచ్చిన విద్యార్థులను, కల్నల్ జోగారావుగారిని, నన్ను, మేజర్ (డాక్టర్) చారి గారింటికి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడ మేమంతా భోజనం చేశాము. కానీ, స్వామి మాత్రం ఏమీ ముట్టలేదు.

మేమంతా కొడైకనాల్ చేరేసరికి అప్పటి కర్ణాటక రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి శ్రీ రామకృష్ణ హెగ్డే అక్కడికి వచ్చి, స్వామి దర్శనంకోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్నారు. తాము వచ్చేలోగా ఆయనకు ఫలహారం పెట్టి, ఆయనకు కావలసినవి చూడమని స్వామి నాకు చెప్పారు. కానీ శ్రీ హెగ్డే కాఫీగాని, టీగాని, బిస్కెట్లుగాని ఏమడిగినా వద్దన్నారు. అఖిరికి కుర్చీలో కూర్చోవడానికి కూడా ఆయన ఒప్పుకోలేదు. స్వామి పాదపద్మాలవద్దనే కూర్చోవాలని

ఆయన తహతహలాడుతున్నారు. అంతలో స్వామి వచ్చారు. హస్తచాలనంతో విభూతి సృష్టించి శ్రీ హెగ్డేగారికి ఇచ్చి తినమన్నారు. కొంత విభూతిని ఆయన కంఠంపై రాసారు. ఆవిధంగా స్వామి, ఆ సమయంలో గొంతు కేన్సర్తో బాధపడుతున్న హెగ్డేగారికి స్వస్థత చేకూర్చారు.

కొడైకెనాల్నుంచి సేలం వెళ్ళాము. అక్కడ వేల సంఖ్యలో భక్తులు స్వామి దర్శనార్థం వచ్చి ఉన్నారు. భగవాన్ నన్ను సేలం శ్రీ సత్యసాయి సమితి భవనం మొదటి అంతస్తుకు తీసుకువెళ్ళి, “ఇది పరమ నాస్తికుడైన రామస్వామి నాయకర్ స్వస్థలమని చెప్పావుకదా! రోడ్డు మీదా, చెట్లపైన, ఇళ్ళపైన ఎన్నివేలమంది భక్తులున్నారో చూడు” అన్నారు.

మా తదుపరి మజిలీ మెట్టారు డ్యాం. రాత్రికి అక్కడే బస చేశాం. మర్నాడు భక్తులకు దర్శనమిచ్చాక భగవాన్, వారి వెంట నేను, కావేరి పూంపట్టినం చేరుకున్నాం. అక్కడ స్థానిక శ్రీ సత్యసాయి సేవాసమితి నిర్వహించిన ఉచిత నేత్ర శస్త్ర చికిత్సల శిబిరంలో డాక్టర్లను, పేషంట్లను భగవాన్ ఆశీర్వదించారు. అక్కడినుండి బృందావనం తిరిగి వచ్చాక భగవాన్, తమిళనాడులో ఎంతో శ్రద్ధగా, చక్కని క్రమశిక్షణతో భక్తులు నిర్వహిస్తున్న సేవాకార్యక్రమాలు చూసి తామెంతో ఆనందించామని విద్యార్థులకు చెప్తూ, “తమిళనాడును దైవనాడు అనవచ్చున”న్నారు.

మనిపాక్కం గ్రామ సందర్శన

1983 జనవరిలో చెన్నై పర్యటనకు వచ్చిన భగవాన్ మ్యూజిక్ ఎకాడెమీలో దివ్యానుగ్రహభాషణం చేశారు. అప్పటి తమిళనాడు రాష్ట్ర గవర్నర్ శ్రీ ఖురానా, మద్రాసు విశ్వవిద్యాలయం వైస్‌చాన్సలర్ డాక్టర్ సుందరేశన్ తదితర ప్రముఖులు హాజరైన ఆ సమావేశంలో భగవాన్ బాబావారు శ్రీ సత్యసాయి విద్యాసంస్థల వైశిష్ట్యాన్ని వివరిస్తూ, “మా విద్యాసంస్థలలో ఉచితంగా విద్య నందిస్తున్నాము. విద్యార్థి సంఘాలకు ఎలక్షన్లుండవు, సాధించిన మార్కుల ఆధారంగా సెలెక్షన్ మాత్రమే ఉంటుంది” అని పేర్కొన్నారు.

ఆ మర్నాడు, నా విన్నపాన్ని అంగీకరించి, చెన్నైకి సుమారు 40 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న మనిపాక్కం దత్తత గ్రామాన్ని భగవాన్ సందర్శించారు. వరిచేల మధ్య, మట్టిరోడ్డుపై ఓపికగా ప్రయాణం చేశారు. దారిలో, ఆ గ్రామంలో సాయిభక్తులు నిర్వహిస్తున్న అన్ని కార్యక్రమాల గురించి అడిగి ఆశీస్సులందించారు. గ్రామంలో ప్రవేశించే

చోట ఒక ముస్లిం నడుపుతున్న సారాయి అంగడి ఉంది. ఊరిలోని దేవాలయం శిథిలావస్థలో ఉంది. భగవాన్ ఆ గుడికి, ముఖ్యంగా రాజగోపురానికి మరమ్మతులు చేయించమని చెప్పి, అందుకు అవసరమయ్యే ధనాన్ని శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సమకూర్చుతుందని చెప్పారు. భగవాన్ ఆ గ్రామాన్ని సందర్శించిన ఫలితంగా జరిగిన మేలు ఇంకొకటి ఉంది. సారాయి అంగడి నడిపే ముస్లిం అది మూసేసి టీదుకాణం పెట్టుకున్నాడు. ఆ గ్రామంలో వేలాదిమందిని ఉద్దేశించి స్వామి గావించిన దివ్యోపన్యాసాన్ని తమిళంలోకి అనువదించే భాగ్యం నాకు కలిగింది. గ్రామం నుండి బయల్దేరేముందు శ్రీ సత్యసాయి సేవాసంస్థ ఆ గ్రామంలో నిర్వహింప తలపెట్టిన డిస్పెన్సరీకి భగవాన్ శంకుస్థాపన గావించారు.

ముంబైలోని ‘ధర్మక్షేత్ర’ సందర్శన

1984 జనవరిలో భగవాన్ బాబావారు ఇండియన్ ఎయిర్ లైన్స్ విమానంలో ముంబైకి విజయం చేశారు. కొందరు విద్యార్థులతోపాటు నన్నుకూడా వారివెంట తీసుకువెళ్ళారు. మేమంతా ముంబైలో నవానగర్ రాజమాత నివాసంలో భోజనం చేశాం.

మరుసటిరోజు శ్రీ శిరిడీ సాయి సంస్థాన్ అధ్యక్షులు స్వామి దర్శనానికి వచ్చారు. నలుగురు విద్యార్థులను, నన్ను శిరిడీకి తీసుకువెళ్ళి, దర్శనం చేయించి తిరిగి తీసుకురమ్మని స్వామి ఆయనతో చెప్పారు. భగవాన్ చెప్పిన ప్రకారం మర్నాడు మమ్మల్ని నాసిక్‌వరకు విమానంలోను, అక్కడినుండి శిరిడీకి కారులోనూ తీసుకు వెళ్ళారు. శిరిడీ సంస్థాన్ అతిథులుగా మాకు మర్యాదలు చేశారు. విద్యార్థులు అక్కడ భజన చేశారు. భగవాన్ ఇచ్చిన చెక్కును శిరిడీ సాయి సంస్థాన్‌వారికి అందజేశాం. వారు మమ్మల్ని కాశ్మీరు శాలువలతో సత్కరించారు.

మేము ముంబైకి తిరిగి రాగానే శిరిడీలో ఏమేమి చూశారో చెప్పండన్నారు భగవాన్. మేమేదైనా మరచిపోతే, చిన్నచిన్న విగ్రహాలగురించిన వివరాలతోసహా స్వామి మాకు గుర్తుచేసిన సంగతులు, శిరిడీలో ఎంతోకాలం నివసించినవారు చెప్పినట్లుగా ఉన్నాయి.

ధర్మక్షేత్ర (ముంబై)లో ఉన్నప్పుడు స్వామి నాకొక గది ఇప్పించి, నేను వారితోనే ఉండేలా ఆశీర్వాదించారు. ఒకనాడు అర్ధరాత్రివేళ, నా మంచం కదులుతున్నట్టు అనిపించింది. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే, స్వామి నా మంచంపై కూర్చుని ఉన్నారు. నేను దిగ్గున లేవబోగా చిరునవ్వుతో వారిస్తూ, “పడుకో, పడుకో, నువ్వు కల్నల్ జోగారావూ కలసి ఇక్కడ ‘మిలిటరీ బ్యాండు’ వాయిస్తుంటే (గట్టిగా గురక పెడుతుంటే) పాపం పక్క గదిలో పడుకున్నవారికెలా నిద్ర పడుతుంది?” అన్నారు.

ఆలయానికి ఆశీస్సులు

1989 మే 8వతేదీ ఉదయం 6 గంటలకు భగవాన్ కొడైకెనాల్ నుంచి బయల్దేరారు. నేను కారులో ముందు సీటులో కూర్చున్నాను. పళని, ఉడుమల్ పేట, పొల్లాచ్చి, పొడనూరు మీదుగా మట్టిరోడ్డుమీద 32 కి.మీ. ప్రయాణం చేసి, కోయంబత్తూరు జిల్లాలోని దత్తత గ్రామం కుప్పనాయకన్ పాల్వం చేరేసరికి మధ్యాహ్నం మూడు గంటలైంది.

ఆ ఊరిలో సాయి భక్తులు నిర్మించిన కాళీమాత ఆలయంలో ప్రాణప్రతిష్ఠ, అభిషేకం జరుపవలసి ఉంది. గ్రామంలో ప్రవేశించగానే వేలాది భక్తులు శ్వేతఛత్రం పట్టి పూర్ణకుంభంతో, వేదమంత్రాలతో స్వామికి ఘనంగా స్వాగతం పలికారు. భక్తులకు దర్శన మివ్వడానికి స్వామి అక్కడ ఏర్పాటుచేసిన షామియానా వద్దకు బయల్దేరారు. అంతలో ఆలయ ప్రధాన పూజారి ఆలయంలో అమ్మవారి విగ్రహ ప్రతిష్ఠ, యంత్ర ప్రతిష్ఠ జరగలేదని స్వామికి గుర్తుచేయగా, అతనికి సుమారు 8 మీటర్ల దూరంలో నిలబడి ఉన్న స్వామి, “కాళీమాత విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన, యంత్ర ప్రతిష్ఠాపన చేసేశాను. వెళ్ళి చూడండి” అంటూ తమ దక్షిణ హస్తంతో గుడివైపు చూపారు. స్వామికి కుడివైపునే నిలబడి ఉన్న నేను నా తెల్లని సఫారీ సూటుమీద, స్వామివారి చేతికంటుకున్న పసుపు కుంకుమల ముద్రను స్పష్టంగా గమనించాను. అమ్మవారికి శ్రీ సత్యకాళి అని నామకరణం చేశారు భగవాన్. ప్రధాన పూజారి, మరికొందరు పరిగెత్తిపోయి

గుడిలో కాళీమాత విగ్రహ ప్రతిష్ఠాపన జరిగి ఉండడం చూసి సంభ్రమాశ్చర్యచకితులయ్యారు. అమ్మవారి విగ్రహంమీద పసుపు, కుంకుమ, లేతవేపాకులు అలంకరించి ఉన్నాయి. స్వామివారి ఈ దివ్యశీలను తెలుసుకొని అక్కడున్న అశేష జనం ఆనందపారవశ్యంలో మునిగితేలారు.

భగవాన్ ఆజ్ఞను శిరసావహించిన వరుణుడు

అనంతరం, బాలవికాస్ పిల్లలు ప్రదర్శించిన సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలను తిలకించారు భగవాన్. నిరుపేదలకు దుస్తులు పంపిణీ చేశారు. నారాయణ సేవకోసం సిద్ధం చేసిన ఆహార పదార్థాలను స్పృశించి ఆశీస్సులందించారు. గ్రామస్తులనుద్దేశించి, “వానలు కురుస్తున్నాయా?” అని ప్రశ్నించారు. నీటికొరత ఉందని, తమ ప్రాంతంలో కరవు పరిస్థితులు నెలకొన్నాయని గ్రామస్తులు విన్నవించుకోగా స్వామి వారితో, “త్వరగా సురక్షితమైనచోట్లకు వెళ్ళండి, కాసేపట్లో కుంభవృష్టిగా వర్షం కురుస్తుంది” అని చెప్పారు. స్వామి ఇలా ఊరు వదలి వెళ్ళారో లేదో, వారు ఆశీర్వాదించినట్లే మిన్ను మన్ను ఏకమయ్యేలా వానపడింది. గ్రామస్తులను ఆనందాతిరేకంలో ముంచెత్తింది.

మేము మెట్టుపాల్వం చేరేవరకు జడివాన పడుతూనే ఉంది. నేనేమో, మెట్టుపాల్వం సాయిసమితి భవనంవద్ద భగవాన్ కి పూలదండ వేయడానికి ఒక ఏనుగును ఏర్పాటుచేసి ఉన్నాను. పైగా అక్కడ వేలాదిమంది స్వామికోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. కనుక, “వానను నిలిపివేయండి స్వామీ” అని వేడుకున్నాను. “చూస్తుండు” అన్నారు స్వామి చిరునవ్వుతో. మేము దక్షిణంవైపునుండి ఊర్లో ప్రవేశించే సమయానికి సర్వశక్తిమంతులైన భగవాన్ ఆ జడివానను నిలిపివేశారు. ఏనుగుచేత హారం వేయించుకున్నారు. వేలాది భక్తులను ఆశీర్వాదించి డాక్టర్లకు, ఇతర సిబ్బందికి దుస్తులు అందజేశారు. దివ్యోపన్యాసం గావించి ప్రయాణం కొనసాగించారు. మేము ఊరికి ఉత్తర పొలిమేరన ఉన్న భవాని నదిని దాటగానే మళ్ళీ కుంభవృష్టి మొదలైంది.

కూనూరు వెళ్ళే దారిలో ఒకచోట, అంత వానలోనూ భగవాన్ కారు దిగి అక్కడ భజన చేస్తున్న భక్తబృందం వద్దకు వెళ్ళి వారిని ఆశీర్వదించారు. “అంత వానలో గొడుగు కూడా లేకుండా వెళ్ళారేమిటి స్వామీ” అని నేనంటే, “అంతమంది వానలో కూర్చుని భజనలు పాడుతుంటే, నేను వానలో వెళ్ళి వారిని ఆశీర్వదించలేనా?” అన్నారు స్వామి.

ఆరోజు రాత్రి ఊటీ చేరుకున్నాక స్వామి నాకు కూడా నందనవనంలోనే గది ఇప్పించారు. మర్నాడు తమిళనాడు పి.డబ్ల్యు.డి. ఛీఫ్ ఇంజనీరు స్వామిని దర్శించుకునేందుకు నందనవనం వచ్చాడు. కుప్పనాయకన్ పాల్వంలో నీటి సమస్య ఉందని తెలిపి, ఆ సమస్య పరిష్కారానికి చర్యలు తీసుకొమ్మని స్వామి ఆయనకు చెప్పారు. ఆ ఛీఫ్ ఇంజనీరు కుప్పనాయకన్ పాల్వం వెళ్ళి, శ్రీ సత్యకాళి ఆలయానికి మూడు మీటర్ల దూరంలో బోరుబావి వేయించాడు. 20 మీటర్ల లోతులోనే తియ్యని జల పడింది. ఆయన ఓవర్ హెడ్ ట్యాంకు కూడా కట్టించి, కుప్పనాయకన్ పాల్వానికి,

చుట్టుప్రక్కల ఉన్న ఊర్లకికూడా త్రాగునీరు అందించాడు. కరుణాసముద్రులైన భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయి దివ్యమహిమ అలాంటిది.

సర్వజ్ఞతకు మరో తార్కాణం

1990 జనవరిలో చెన్నైకి దక్షిణాన 20 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న క్రోమ్ పేటలో నిర్వహిస్తున్న ఉచిత కంటి ఆపరేషన్ల శిబిరానికి విచ్చేయవలసిందిగా కోరగానే భగవాన్ విచ్చేసి అక్కడి డాక్టర్లను, పేషంట్లను ఆశీర్వదించారు. పేషంట్లకు ఉచిత కళ్ళజోళ్ళను అందజేశారు. చీరలు, ధోవతులు పంచి భక్తులకు ఆశీస్సు లందించారు.

తిరుగు ప్రయాణంలో చెన్నై ఇంకా 20 కి.మీ. దూరంలో ఉండగా భగవాన్, “నీ భార్యను ఆశీర్వదించాలి. మీ ఇంటికి వెళదాం” అన్నారు.

“స్వామీ, నా భార్య ‘సుందరం’ (సాయి మందిరం)లో ఉంది. తనకి మద్రాసులో డ్రైవింగు చేతకాదు. నేనే ‘సుందరం’ వెళ్ళి ఆమెను తీసుకు రావాలి” అని చెప్పాను.

“ఆమె ఎప్పుడో ఇంటికి చేరుకుంది. నన్ను మీ ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళు” అన్నారు.

మేము ఇంటికి చేరుకోగానే నా భార్య ఎదురొచ్చింది. స్వామి ఆమెతో, “మీ ఇంటికి వచ్చి నిన్ను ఆశీర్వదించకుండా నన్ను అడ్డుకోవాలని నీ మిలిటరీ భర్త శతవిధాల ప్రయత్నించాడు” అని చెప్పారు.

ఇంటికెలా వచ్చావని అడిగితే నా భార్య, “నేను ‘సుందరం’లో ఒంటరిగా కూర్చుని ఉండడం చూసి జాలిపడి ఒక పెద్దావిడ తన కారులో ఇంటివద్ద దిగబెట్టించింది” అని చెప్పింది. భగవాన్ సర్వజ్ఞతకు ఇది మరొక తార్కాణం.

స్వామి వెంట ప్రయాణానికి నాకు ఇంకా ఎన్నో అవకాశాలు లభించాయి. కానీ స్థలాభావంచేత ఇంతటితో ముగిస్తున్నాను.

తెలుగు సేత: వసంతభాను

ప్రకాశం జిల్లా భక్తుల పంచమ పర్తియాత్ర

బాలవికాస్ బాలలు, సాయియువత సభ్యులు, ఇంకా ఇతర భక్తులతో కలసి ప్రశాంతి నిలయానికి ప్రప్రథమంగా వచ్చిన కొందరు ప్రభుత్వ మరియు ప్రైవేటు పాఠశాలల అధ్యాపకులు జూన్ 3, 4 తేదీలలో ప్రశాంతినిలయంలో విడిదిచేసి, ప్రభాత సమయం నుండి సాయంవేళవరకు వివిధ ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలలో పాల్గొన్నారు. 1300 మంది ఉన్న ఈ బృందానికి నేతృత్వం వహించిన సాయి సంస్థల జిల్లా అధ్యక్షులు జూన్ 3వ తేదీన సాయికుల్యంత్ హాలులో ప్రసంగిస్తూ, భగవాన్ బాబావారి అనుగ్రహంతో వనరులను సమకూర్చుకొని జిల్లాలో అనేక సేవా కార్యక్రమాలను నడుపగలుగుతున్నామన్నారు. 2005లో జిల్లాలో ప్రారంభమైన శ్రీ సత్యసాయి దీనజనోద్ధరణ పథకంద్వారా ప్రస్తుతం 33 మంది బాలలకు ప్రయోజనం చేకూరుతున్నదన్నారు. 'రిమ్స్' హాస్పిటల్లో రోగులతో సహాయకులుగా వచ్చినవారికి ఉచిత భోజన సౌకర్యం కలిగిస్తున్నామని, అమృతకలశం పథకాన్ని కూడా నిర్వహిస్తున్నామని, ఒంగోలు బస్టాండులో నిత్యమూ 5000 నుండి 10000 మందికి త్రాగునీటిని అందిస్తున్నామని, గ్రామీణ ప్రాంతాలలో వైద్యసేవల నందిస్తున్నామన్నారు.

అనంతరం, ప్రకాశం జిల్లా భక్తులు “గురువే దైవం” నాటికను సమర్పించారు. సత్ప్రవర్తన, సద్బుద్ధి, సత్యనిరతి, భక్తి, క్రమశిక్షణ, కర్తవ్య పాలనములను నేర్పి,

ప్రతి విద్యార్థిని ఒక వివేకానందునిగా తీర్చిదిద్దగలిగే ఉపాధ్యాయుడే ఆదర్శ ఉపాధ్యాయుడు అని ఈ నాటిక సందేశం.

జూన్ 4వ తేదీన ప్రకాశం జిల్లా బాలవికాస్ చిన్నారులు ‘కృష్ణం వందే జగద్గురుమ్’ సంగీత నృత్య నాటికను సమర్పించారు. శ్రీకృష్ణుని బాల్యలీలలకు; శ్రీకృష్ణునికి, గోపికలకు మధ్యగల దివ్యప్రేమ మాధుర్యానికి; మాతృమూర్తి యశోదకు, శ్రీకృష్ణునికి మధ్యగల అనుబంధానికి సజీవ రూపచిత్రణ ఈ నాటిక.

గొట్టిపల్లిలో 'సాయి వాటిక' ప్రారంభోత్సవం

శ్రీ సత్యసాయి సేవాసంస్థ, ఆంధ్రప్రదేశ్ విశాఖ జిల్లాలోని గొట్టిపల్లి గ్రామాన్ని దత్తత తీసుకొని సమగ్ర గ్రామీణాభివృద్ధికి కృషి చేస్తున్నది. శ్రీ సత్యసాయి ఆదర్శ గ్రామంగా ప్రాచుర్యం పొందుతున్న ఈ గ్రామంలో 2017 జూన్ 5న సాయిమందిరాన్ని శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సభ్యులు శ్రీ ఆర్.జె. రత్నాకర్ ప్రారంభించారు. సాయి సంస్థల దేశీయ అధ్యక్షులు శ్రీ నిమిష్ పాండ్య ‘శ్రీ సత్యసాయి ఆదర్శ గ్రామం’ ఫలకాన్ని ఆవిష్కరించారు. ఈ మందిర ప్రాంగణంలో మహిళలకు కుట్టుపనిలో ఉచితంగా శిక్షణ ఇస్తారు. శిక్షణ కాలంలో భోజన సౌకర్యాన్ని కూడా ఏర్పాటుచేస్తున్నారు. ఈ ప్రాంగణంలోని కల్యాణ వేదికను అన్ని మతాలకు చెందినవారు ఉచితంగా ఉపయోగించుకోవచ్చు. ఈ మందిరంలో వైద్యసలహా లభిస్తుంది, ఆంబులెన్స్ సౌకర్యం కూడా ఉన్నది. ఇక్కడ ఉన్న పుస్తక విక్రయశాలలో శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యం తెలుగులో లభ్యమవుతుంది.

ప్రశాంతి నిలయంలో వేసవి తరగతులు

శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థలో ప్రవేశించిన ప్రతి విద్యార్థికి తన విద్యాసముపార్జనను ‘భారతీయ సంస్కృతి - ఆధ్యాత్మికత’పట్ల సమగ్రమైన అవగాహనతో ప్రారంభించే అవకాశం కల్పించడం శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ ప్రత్యేకత. ఈ లక్ష్యంతో శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత

విద్యాసంస్థ భగవాన్ బాబావారి దివ్యాశీస్సులతో 2017 జూన్ 9 - 11 తేదీల మధ్య ప్రశాంతి నిలయంలో నిర్వహించిన వేసవి శిక్షణా శిబిరంలో 2500 మంది విద్యార్థినీ విద్యార్థులు, 75 మంది పరిశోధక విద్యార్థులు, 200 మంది అధ్యాపకులు పాల్గొన్నారు.

ఈ వేసవి తరగతులలో ఉదయం వేళలలో పూర్ణచంద్ర ఆడిటోరియంలో జరిగిన సమావేశాలలో అధ్యాపకులు ప్రాచీన భారతీయ గ్రంథాలలో నిబిడీకృతమై ఉన్న అంశాలను విశ్లేషించారు. ఆధ్యాత్మిక రంగంలో ప్రజలకు నాయకత్వం వహించిన మహనీయుల జీవితాల్లోని ప్రముఖ ఘట్టాలను అధ్యయనం చేశారు. భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారిపై లఘుచిత్రాలను ప్రదర్శించారు. అపరాహ్మవేళలలో విద్యార్థులు, అధ్యాపకులు బృందాలుగా సమావేశమై భగవద్గీతలోని ‘మమ ధర్మ’, ‘కర్మణ్యేవాధికారస్తే...’ మొదలైన పలు అంశాలను చర్చించారు. ఈ చర్చకు భగవాన్ భగవద్గీతపై ప్రసాదించిన దివ్యోపన్యాసాలు ఆధారం. సాయంవేళలలో అధ్యాపకులు, పూర్వవిద్యార్థులు సాయికుల్యంత హాలులో ప్రసంగాలు చేశారు. వారి ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలను సభాసదులతో పంచుకున్నారు.

జూన్ 9వ తేదీ ఉదయం జరిగిన సమావేశంలో కంట్రోలర్ ఆఫ్ ఎగ్జామినేషన్స్ శ్రీ సంజయ్ సహానీ ప్రసంగిస్తూ, విద్యార్థులు భారతీయ సంస్కృతి అందిస్తున్న ఉన్నతమైన విలువలను పెంపొందించుకొని ఆదర్శ మానవులుగా ఎదగాలన్న భగవాన్ బాబావారి ఆశయాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకోవాలన్నారు. శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సభ్యులు శ్రీ కె. చక్రవర్తి భారతీయ వారసత్వ సంపద మూడు విధములు; అవి ప్రాపంచిక, బౌద్ధిక, ఆధ్యాత్మికములు అన్నారు. విద్యార్థులు ఆధ్యాత్మిక వారసత్వాన్ని అందుకొని, బాహ్యమైన ఒత్తిడులకు లొంగక, బుద్ధికుశలతతో, ఆధ్యాత్మిక స్ఫూర్తితో కార్యోన్ముఖులై భగవాన్ బాబావారికి చేరువ కావాలన్నారు.

వీరి ప్రసంగానంతరం ప్రసారమైన దివ్యోపన్యాసంలో లౌకిక ప్రేమ మోహపాశానికి కట్టుబడి ఉంటుంది, భగవత్ప్రేమ ఒక్కటే పరిపూర్ణమైనది, శాశ్వతమైనది.

కాబట్టి, విద్యార్థులు భగవత్ప్రేమను సాధించడానికి కృషి చేయాలన్నారు భగవాన్. తదుపరి కేరళలోని కోజికోడ్ ఇండియన్ ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మేనేజిమెంటు ఫ్యాకల్టీ శ్రీ విజయ మీనన్ ప్రసంగిస్తూ, భారతీయ సంప్రదాయం సత్కర్మాచరణను ప్రోత్సహిస్తుందని, తోటివారిపట్ల దయగా మెలగాలని ఉద్బోధిస్తుందన్నారు. ఆనాటి సాయంవేళలలో శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థలో ఆనంద్ ప్రొఫెసర్ (పొలిటికల్ సైన్స్) డా॥ ఆర్. గంగాధర శాస్త్రి “విద్యావిధానంపై భగవాన్ బాబావారి సందేశం” అనే అంశంపై మాట్లాడుతూ, సంస్కృతి, ఆధ్యాత్మికత, మానవతావిలువలనే సూత్రాలతో భగవాన్ బాబావారు విద్యాలయాలను స్థాపించారన్నారు.

జూన్ 10వ తేదీన పూర్ణచంద్ర ఆడిటోరియంలో ‘కర్మ, భక్తి, జ్ఞాన మార్గాలపై చర్చాగోష్ఠి జరిగింది. అనంతరం, పూర్వవిద్యార్థి శ్రీ జి. పుష్పరాజ్ సాయిమార్గము విజయానికి బంగారుబాట అన్నారు. వీరు బార్లోన్ బ్యాంకులో మేనేజింగ్ డైరెక్టర్గా వ్యవహరిస్తున్నారు. శ్రీ సత్యసాయి విశ్వవిద్యాలయం ఓర్పును, సామరస్య పూర్వకంగా ఇతరులతో కలసి పనిచేయడం వంటి సద్గుణాలను పెంపొందిస్తుందన్నారు.

ఆరోజు సాయంసమయంలో బృందావనం క్యాంపస్ వార్డెన్ డా॥ టి. రవికుమార్ ప్రసంగిస్తూ, భగవాన్ బాబావారు తమ ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధలను ప్రేమతో రంగరించి విద్యార్థులకు అందజేస్తూ వారికి దివ్యత్వాన్ని ప్రస్ఫుటం చేశారన్నారు.

2017 జూన్ 11న ఉదయం పూర్ణచంద్ర ఆడిటోరియంలో ‘ఆహారము - ఆరోగ్యము’పై చర్చ జరిగింది. భారతీయులు వివిధ పండుగల సందర్భంగా తయారుచేసే వంటకాల వెనుక ఉన్న శాస్త్రీయ దృక్కోణాన్ని పరిశీలించారు. తదుపరి ఐకమత్యాన్ని ప్రబోధిస్తూ సంకీర్తన చేశారు.

అనంతరం, విశ్వవిద్యాలయంలో నూతనంగా చేరిన అధ్యాపకులను శ్రీ సంజయ్ సహానీ పరిచయం చేశారు. పదవీ విరమణ చేసిన అధ్యాపకులను సత్కరించారు. సైన్స్

విభాగపు డీన్ డా॥ శివశంకర సాయి వందన సమర్పణ చేశారు. భగవాన్ తో కలిగిన దివ్యానుభూతులను విద్యార్థులు హృదయాలలో పదిలపరచుకోవాలన్నారు. మంగళహారతితో వేసవి తరగతులు ముగిశాయి.

అంతర్జాతీయ యోగ దినోత్సవం

శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ 2017 జూన్ 21న ప్రశాంతి నిలయంలో నిర్వహించిన యోగ కార్యక్రమంలో విద్యార్థులు, ఇతర అభ్యాసకులు 1000 మంది శ్రీ సత్యసాయి ఇండోర్ స్టేడియంలో యోగాసనాలను వేశారు. ఉదయం గం 6.30 లకు వేద ప్రవచనానంతరం జ్యోతిప్రజ్వలనతో కార్యక్రమం ప్రారంభమైంది. భారత ప్రభుత్వం ప్రచురించిన యోగాభ్యాస సూత్ర నియమావళి ప్రకారం సూర్యనమస్కారాలను, ఆసనాలను, క్రియ, కపాలభాతి, ప్రాణాయామం, భస్మిక, భ్రమర ప్రాణాయామాలను యోగాభ్యాసకులు చేసిన తరువాత విద్యార్థి దశలో యోగాభ్యాసముయొక్క ప్రాముఖ్యతను వివరిస్తూ ఒక గ్రాడ్యుయేట్ విద్యార్థి ప్రసంగించారు.

యోగాభ్యాసంద్వారా రుగ్మతలనుండి బయటపడిన ఇద్దరు విద్యార్థులను సమావేశితులకు పరిచయం చేశారు. తదుపరి విద్యార్థులు యోగాసనాలద్వారా, ముద్రలద్వారా దశావతారాలను ప్రదర్శించారు. శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూలు విద్యార్థులు మూడు నిమిషాల వ్యవధిలో 30 యోగాసనాలను వేశారు. అనంతరం, శ్రీవారి రచనామృత వచనామృతములనుండి శ్రీ ముదిగొండ సత్యసాయి సంకలనం చేసిన “శ్రీ సత్యసాయి అష్టాంగ యోగ ప్రకాశిక” గ్రంథాన్ని ఆవిష్కరించారు. 27 అధ్యాయాలున్న ఈ గ్రంథం యోగరహస్యాలను విదితం చేసింది. ఉపనిషత్ సారాన్ని అష్టాంగయోగముద్వారా గ్రహించవచ్చని తెలియజేసింది. అనంతరం, క్విజ్, వక్తృత్వం, వ్యాసరచన, యోగసాధన పోటీలలో గెలిచిన విద్యార్థులు బహుమతులను అందుకున్నారు.

అంతర్జాతీయ యోగ దినోత్సవాన్ని ప్రశాంతి నిలయ ఆశ్రమవాసులకు సత్సంగ్ హాలులో నిర్వహించారు.

- దివి చతుర్వేది

SRI SATHYA SAI GENERAL HOSPITAL

Prasanthi Nilayam, Puttaparthi, Anantapuram District, Andhra Pradesh- 515134

email: hrmgh@sssihms.org.in Phone: 08555-287256, 289409

Applications are invited for the following posts:

1. Department of Obstetrics and Gynecology

Post: Senior Consultant / Consultant / Junior Consultant (Urgently required)

Qualification: M.D./ M.S. / D.N.B (OB&GY) with relevant experience

2. Paediatrician : Senior Resident / Junior Consultant

Qualification: M.D./ D.N.B (Paed) / D.C.H.

3. Anesthesiologist : Senior Resident / Junior Consultant

Qualification: M.D. / D.N.B. (Anaes) / D.A.

4. Administrative Officer (Honorary post)

Minimum of 10 years experience in administrative matters

Medical Superintendent

భక్తుడు: అత్మజ్ఞానము, శాశ్వత ఆనందము, దివ్యశక్తి వీటిని గ్రహించడానికీ, గుర్తించడానికీ మొదటి మెట్టు ఏది స్వామీ?

భగవానుడు: సాధన! ప్రయత్నము, కృషి లేకుండా అది లభించదు. ఒక విద్యార్థి సంవత్సరం పొడవునా చదవకపోతే, పరీక్షలలో అతనికి లభించి తీరేది కేవలం జీరోనే! కాబట్టి, ప్రతి విషయంలోనూ మీరు ఏవిధంగా కష్టపడి పనిచేయవలసి ఉంటుందో, అదేవిధంగా సాధనలోకూడా నిజాయితీతోకూడిన కృషి, ప్రయత్నము అవసరము.

“12 సెకెండ్లపాటు మీరు ఆలోచనలు, ఉద్వేగాలకు తావులేకుండా మీ మనస్సును నియంత్రించగలిగితే, మీకు ఒక ధారణ లభిస్తుంది. (ధారణ అంటే మనస్సును నిలువరించుకోగల ఓర్పు, స్థిరత్వము, నిశ్చలత్వము)

“చంచలమైన మనస్సును 12 సెకెండ్లు నియంత్రించుకోగలగటమే చాలా కష్టసాధ్యమైన పని. అలాంటి ధారణలు 12 పూర్తి కాగానే దానిని ‘ఏకధ్యానము’ అంటారు. అంటే 144 సెకెండ్లు, అనగా రెండు నిమిషాల 24 సెకెండ్లపాటు మనస్సును కేంద్రీకరించి ఏకాగ్రత సాధించగలిగితే, అది (మనస్సు) ధ్యానములో ఉన్నట్లు అన్నమాట. మళ్ళీ, ఇటువంటి ‘ఏకధ్యానము’లను 12 సార్లు పూర్తి చేస్తే, అది ఒక సమాధి అవుతుంది. కాబట్టి 12×12×12 సెకెండ్లు, అంటే 28 నిమిషాల 48 సెకెండ్ల కాలంపాటు ఒకరు తన మనస్సును పూర్తిగా ఏకాగ్రతతో కేంద్రీకరించగలిగితే, దానిని ‘సమాధి’ స్థితి అంటారు. ఇదియే ‘సాధన’కు ప్రారంభం, మొదటి అడుగు. దివ్యశక్తికి సమీపంగా మన ప్రయాణంలో ఇదే మొదటి అడుగు.

“దీనిని మనము ‘మనోనియంత్రణ’ లేక మనస్సుకు క్రమశిక్షణ గరపటము అనుకొందాము. అనేకమంది మహనీయులు, గొప్ప వ్యక్తులు, వారి మనస్సును కట్టడిలో పెట్టుకోవడానికై రాత్రిళ్ళు ఆకాశంలోని ఒక నక్షత్రంపై తమ ధ్యానను కేంద్రీకరిస్తూండేవారని మీరు గ్రహించాలి.

“నెపోలియన్ నియంత్రిత మనఃశక్తిని సాధించాడు. కాబట్టి, అతడు చాలా దృఢ సంకల్ప శక్తి కలిగియుండేవాడు. ఈ శక్తి వలననే అతడు ఎప్పుడైనా, ఎక్కడైనా కావాలనుకొన్న తక్షణమే నిద్రలోకి జారుకోగలిగేవాడు. మహాత్మా గాంధీకూడా క్రమశిక్షణాయుత జీవితం గడిపాడు. ఆయన తన నిత్య ప్రార్థనలు చేసేందుకు ప్రతి రోజూ వేకువరూపాముననే నియమిత సమయంలో నిద్రనుండి మేల్కొనగలిగేవాడు. రాత్రి ఎంత పొద్దుపోయి అలస్యంగా నిద్రించినాకూడా, వేకువరూపామునే నిర్ణీత సమయానికి నిద్ర మేల్కొని తన నిత్య ప్రార్థనలు చేయగలిగేవాడు.

“అత్యంత ఆవశ్యకమైన ఇట్టి మానసిక క్రమశిక్షణను ఎల్లకాలాల్లోనూ, ఎల్లవేళలా పాటించవలసి ఉంటుంది. తన దైనందిన కార్యక్రమాలను ఏకాగ్రతతో, పూర్తి ధ్యానతో, మనస్సు లగ్నము చేసి, నిర్వర్తించలేనివాడు, జీవితంలో ఏదీ సాధించలేడు. ఉద్యోగస్థులుకానీ, వ్యాపారస్థులుకానీ, కనీసం తమతమ విద్యుక్త ధర్మములను, పనులను, అత్యంత నిజాయితీతో ఒక విధివిధాయకముగా నిర్వర్తించాలి.”

(మూలం: 1969లో నవకాల్ పత్రిక సంపాదకునికి ఇచ్చిన ఇంటర్వ్యూ)

విశాఖ జిల్లాలోని గొట్టిపల్లి గ్రామంలో 'సాయి వాటిక' ప్రారంభోత్సవం

శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ ఆధ్వర్యంలో వేసవి తరగతులు

అంతర్జాతీయ యోగ దినోత్సవం

'కృష్ణం వందే జగద్గురుం'లో ఒక దృశ్యం

Date of Publication 23rd July 2017

రథోత్సవం

ఈ శరీరమే దేవుని రథం. అందులో ఊరేగే దేవుడే ఆత్మ. వెళ్ళేది కోరికల బజారు వెంట. గెలుపు - ఓటమి, సుఖము - దుఃఖము, లాభము - నష్టము ఈ ద్వంద్వాలే రథం ముందు నడుస్తూ కోలాటం వేసేవాళ్ళు. రథోత్సవం చూసేవాళ్ళలో ఎందరో, “అబ్బ! ఈ రథం ఎంత బాగుంది! ఎంత ఎత్తుంది!” అనే చూస్తారు. దాని అలంకారాన్ని మెచ్చుకుంటారు. మరి కొంతమంది కోలాటం వేస్తున్నవాళ్ళను చూస్తుంటారు. కానీ, రథంలో కూర్చోని ఊరేగుతున్న ఆత్మవైపు చూసేవాళ్ళే? అసలు ఈ ఊరేగింపు అంతటికీ మూలం, ఆధారం, మకుటాయమానం అదే కదా! ఆత్మదర్శనం చేయటమే మానవుని జీవిత పరమార్థం.

- బాబా

వార్షిక చందా: ₹ 60 (భారతదేశంలో) ₹ 550, లేక \$ 13 లేక £ 9 (విదేశాలకు)
చందా రుసుము ఒకటి లేక, రెండు, లేక మూడు సంవత్సరములకు స్వీకరింపబడును.

సనాతన సారథి చందాలు మనీయార్డరుద్వారా, లేక పర్సనల్ చెక్ ద్వారా, లేక డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారా లేక, ఆన్లైన్ పద్ధతిన మా వెబ్సైటు www.sanathanasarathi.org ద్వారా చెల్లించవచ్చును. చందాలు పంపవలసిన చిరునామా: కన్వీనర్, శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం - 515134, ఆంధ్రప్రదేశ్.